Revistă lunară de informaţii şi inspiraţie pentru aşteptătorii revenirii Domnului Hristos

noiembrie
2014

100 Curierul Adventist 1914 – 2014

Curierul Adventist

Agenți ai speranței

CA_11_2014.indd 1 3/2/2021 5:46:16 PM

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând..."

Misiunea noastră este să-L înălţăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experienţe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranţă vie în apropiata Lui revenire.

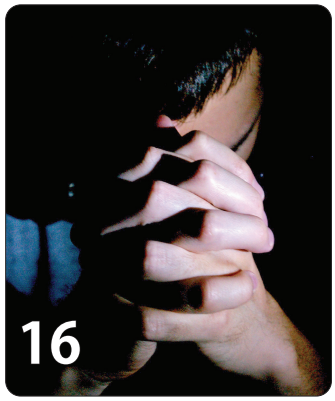

3 Editorial
Virgiliu Peicu
Adevărul prezent

4 Info Curier
- Biserica din România
- Biserica mondială
- Anunțuri
- La odihnă

8 Principal
Stephen Chavez
Agenți ai speranței

12 Strategie
Comitetul Uniunii de Conferințe
Planul strategic al Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România pentru 2014–2019

14 Reportaj
Să ducem speranța în fiecare casă

16 Credinţa practică
Constantin Dinu
Cucernicul congruent

19 Să ne cunoaştem familia adventistă
- Comunitatea Zalău
- Mauritania

20 Administrarea creștină a vieții
Ca un bun administrator

22 Special
Marius Munteanu
Mesajul Bisericii Adventiste cu privire la alegerile prezidențiale

23 Texte şi semnificaţii
Gabriel Işvan
Are biserica puterea de a ierta păcatele?

24 Profeţie biblică
Laurenţiu Moţ
Mileniul: sus în cer şi jos pe pământ

26 Istorie contemporană
Iosif Suciu
Misiunea adventistă în atenția Securității

28 Arhivă
Iosif Diaconu
Prim-diaconeasa – o mamă pentru Israel

30 Pagina copiilor
Alina Chirileanu
Insecte, păsări, animale

31 De la inimă la inimă
Marius Munteanu
Mai mergem Acasă?

Anul XCI, noiembrie 2014. Publicaţia oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Ioan Câmpian-Tătar; Redactor-şef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanţi: Marius Munteanu, Ştefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neaţu, Iosif Paşca, Georgel Pîrlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondenţă: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Şos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

CA_11_2014.indd 2 3/2/2021 5:46:19 PM

Adevărul prezent

Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi…
(Matei 6:11)

Adevărul prezent" este o noțiune des folosită în vocabularul Bisericii Adventiste. În copilărie am asistat la multe dezbateri pe această temă. Urmărind evoluția discuțiilor pe această temă, se constată că încă mai trebuie limpezită înțelegerea definiției termenului „adevărul prezent". Cei mai mulți au părăsit total subiectul, considerând că poți fi om credincios fără să cunoști adevărul prezent. Dar, Biblia și Spiritul Profetic ne atenționează clar asupra importanței de a trăi în adevărul prezent. Este important să înveți din trecut, dar să trăiești în prezent și să ai perspectiva viitorului. Trecutul nu este o fortăreață în care trebuie să te baricadezi sau să te lași asediat. Este doar rampa de lansare pentru viitor.

Există o poveste în *Midraș* care luminează gândul pe care vreau să-l transmit prin acest mesaj.

Un om sărac și împovărat de datorii s-a îmbarcat pe un vapor ca să-și găsească un loc de muncă și să câștige ceva bani. Și cum „o nenorocire nu vine niciodată singură", vaporul fost prins într-o furtună și a naufragiat, iar omul nostru a reușit, cu eforturi deosebite, să ajungă pe o insulă. Spre marea sa uimire, insula era acoperită de diamante. Diamante pe plajă, diamante pe marginea drumului, pe iarbă, prin copaci...

Hotărât să se întoarcă acasă cu toate acele bogății, a căutat un meșter pe care l-a rugat să îi construiască o corabie. Plata, bineînțeles, era în diamante. Meșterul a început să râdă spunând: „Ce să fac eu cu diamantele dumitale? N-ai văzut? Pe insulă, diamante sunt peste tot și nu au nicio valoare…"

Dorind cu ardoare să se întoarcă acasă, omul nostru s-a interesat și a aflat că moneda insulei sunt cojile de cartofi. Muncind pe rupte ani buni, agonisind coji de cartofi a devenit foarte bogat. Într-o zi, aproape a fost surprins de vestea că e gata corabia lui. L-a plătit pe meșter, bineînțeles cu coji de cartofi, a încărcat întreaga corabie și a plecat spre familia lui din lumea civilizată.

Ajungând acasă, familia a fost fericită să îl vadă și l-a îmbrățișat. Iar omul nostru a anunțat cu mândrie: „Toate problemele noastre au luat sfârșit! Suntem bogați!" Și, deschizând cala corabiei, le-a arătat tuturor cojile de cartofi pentru care muncise atât de mult. O tăcere mormântală s-a așternut. Membrii familiei îl priveau nedumeriți. Parcă trezit dintr-o nebunie, omul și-a dat seama de imensa greșeală pe care a făcut-o și a început să plângă în hohote.

Fiecare dintre noi suntem într-o măsură mai mare sau mai mică acel om. Venim pe lume cu un scop, pornim la drum cu idealuri mărețe, învățăm care sunt valorile reale și suntem însetați să le cultivăm înfrumusețându-ne viața cu ele. Însă ni se întâmplă deseori să ne pierdem în vârtejul vieții, să fim furați de evenimente, să lăsăm în urmă diamantele adevăratelor valori, să ne consumăm timpul prezent adunând coji de cartofi și să pierdem valoarea adevărului prezent.

Omul din povestea talmudică a pierdut valoarea adevărului său. S-a lăsat furat de obiceiurile locului, de iubirile locului, pierzând esența valorilor adevărate. A uitat valoarea diamantelor și s-a concentrat pe coji de cartofi, pentru că acestea erau valorile lumii în care trăia.

Noi pentru ce ne consumăm viața? În jurul nostru, oamenii calcă în picioare diamantele poruncilor lui Dumnezeu, diamantele vieții veșnice, și consideră drept valori porunci omenești și plăceri firești, coji de cartofi, cum le place oamenilor.

Cu ce ne umplem barca vieții pe această insulă a prezentului nostru? Vom fi purtați pe insula Săptămânii de Rugăciune. Cu ce ne vom întoarce? Cu diamantele curățirii și iubirii divine sau cu coji de cartofi? Ispita de a pierde simțul adevărului prezent este mare. Dacă nu știi care este adevărul tău prezent, stai de vorbă cu Scriptura ta, stai de vorbă cu Domnul Săptămânii de Rugăciune.

„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci." (Evrei 13:8) ■

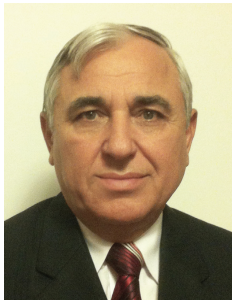

Virgiliu Peicu, redactor-șef la Curierul Adventist.

CA_11_2014.indd 3 3/2/2021 5:46:20 PM

BISERICA DIN ROMÂNIA

Premed – primul Centru Medical Adventist din Bucureşti

Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea din România a inaugurat pe 6 octombrie a.c. primul Centru Medical Adventist din Bucureşti. Centrul Premed este construit pe o suprafaţă totală de peste 2 500 mp, dintre care 1 000 mp reprezintă clădirea în care îşi vor desfăşura activitatea cei 15 medici ai centrului. Premed este parte a reţelei mondiale de aproape 700 de instituţii medicale deţinute de Biserica Adventistă de Ziua a Şaptea.

Cu o investiţie de peste 800 000 euro, Clinica Premed devine cea mai importantă clinică multidisciplinară din zona cartierului Drumul Taberei/Prelungirea Ghencea, orientată spre prevenirea bolilor contemporane şi spre recuperarea naturală.

Activitatea de bază a centrului este axată pe recuperare, medicină fizică şi balneologie, însă, pe lângă Secţia de recuperare, Premed oferă consultaţii, în 15 cabinete medicale, pentru următoarele specialităţi: medicină generală/medicină de familie (ecografie generală, electrocardiogramă, analize medicale, diagnostic şi screening ş.a.), ORL, stomatologie, audiologie, consiliere şi psihoterapie.

Recuperarea medicală se adresează tuturor grupelor de vârstă, oferind terapie prin mişcare, activitate de reînvăţare şi reeducare dinamică (kinetoterapie), împreună cu o echipă de specialişti cu experienţă în domeniu şi beneficiind de aparatură de specialitate de ultimă generaţie. Secţia oferă posibilitatea, rar întâlnită în România, de efectuare a exerciţiilor de recuperare în apă – hidrokinetoterapie –, precum şi fizioterapie, realizată cu aparate performante. De asemenea, Secţia de recuperare oferă şi servicii de terapie ocupaţională, utilizând activitatea educativă în vederea readaptării în cazurile de dizabilitate fizică şi mintală.

La ceremonia de deschidere au participat peste 100 de persoane, cadre medicale, invitaţi din domeniul medical şi sportiv, oficialităţi şi reprezentanţi ai Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea, printre care s-au numărat Bernd Quoss, managerul Spitalului Waldfriede din Berlin, Costel Iosub, managerul Centrului de Sănătate Podiş, Bacău, pastorul Adrian Bocăneanu, pionierul Centrului Medical Premed, Svetlana Ciocârlan, managerul Premed, dr. Vasile Cotaru, specialist în chirurgie, conf. dr. Ion Daniel, conf. univ. dr. Zoltan Pasztai, fratele Marius Munteanu şi fratele Georgel Pîrlitu.

Centrul Medical Premed practică şi popularizează un concept de medicină holistică, pe baza stilului de viaţă sănătos inspirat de Dumnezeu şi demonstrat de studiile medicale actuale.

Pentru detalii şi programări, sunaţi la tel. **0752.58.88.12** sau vizitaţi pagina www.premed.ro.

Preluare din Info Adventist *nr. 696 din 17 octombrie 2014*

70 de ani de istorie adventistă la Bordei Verde

În Sabatul din 16 august 2014, credincioşii din comunitatea Bordei Verde (BR) au avut o sărbătoare dublă: sărbătorirea a 70 de ani de istorie adventistă pe aceste meleaguri şi întâlnirea fiilor bisericii din diaspora.

Mottoul programului a fost: „De 70 de ani străluceşte aici lumina adventă!” Sărbătoarea a început vineri seara cu serviciul divin, prin prezentarea susţinută de fratele Ion Crăciunescu, bazată pe textul din Apocalipsa 11:1, iar în Sabat a continuat cu programul de rememorare a faptelor, evenimentelor şi oamenilor care au contribuit la această istorie frumoasă. De fapt, istoria acestei biserici începe în anul 1946, când Filofteia Zamfir se mută din comunitatea Nucşoara, Prahova, şi devine iniţiatoarea grupei de credincioşi a ceea ce mai târziu, în anul 1954, va deveni Biserica Bordei Verde.

CA_11_2014.indd 4 3/2/2021 5:46:21 PM

La evenimentul festiv au fost invitați pastori care au slujit în comunitate, precum Ion Crăciunescu, Nicolae Tănase, Cornel Popa, Cornel Cristea, Daniel Mihăilă și Emilian Țăran. De asemenea, au participat Eduard Călugăru, trezorierul Bisericii Adventiste din România, și Georgel Pîrlitu, președintele Conferinței Muntenia. Atmosfera de sărbătoare a continuat și la masa festivă de care ne-am bucurat cu toții, dar și după-amiază, când programul a durat peste două ore.

Sărbătoarea a reunit frați din celelalte comunități ale districtului Viziru, care au fost legați sufletește de această comunitate, dar și oaspeți din străinătate. Îi mulțumim Domnului pentru această

istorie și dorim să continuăm să lucrăm sub călăuzirea Sa.

Pastor Cristian Marius Cristea

Femeile în acţiune

În perioada 5–8 septembrie 2014, s-a desfășurat primul Congres al Departamentului Misiunea Femeii la nivelul Diviziunii Inter-Europene. Într-un campus frumos din Germania, localitatea Schwäbisch Gmünd, s-au strâns laolaltă peste 700 de femei din 10 țări europene. România a fost reprezentată de o delegație de 60 de femei, responsabile în cadrul Departamentului Misiunea Femeii și Asociației Soțiilor de Pastori, precum și surori din comunitățile locale.

Cu această ocazie, s-a pus accentul în mod special pe MISIUNEA pe care Dumnezeu ne-o încredințează în această perioadă de final al istoriei pământului. Pe lângă preocuparea esențială pentru hrănirea spirituală și

instruirea femeilor, este important să avem în atenție provocarea lansată de Mântuitorul nostru: „Voi sunteți lumina lumii..." (Matei 5:14).

Invitatele de la Conferința Generală (Heahter-Dawn Small, Raquel Costa Arrais) și de la Universitatea Loma Linda (Carla Gober) au prezentat cu mult entuziasm invitația de a ne preda viața în întregime lui Dumnezeu, de a pune talanții care ne-au fost încredințați în slujba Lui și, astfel, primind

ploaia îmbelșugată a Duhului Sfânt, să fim adevărate candele prin care El să strălucească. Suntem chemate să TRĂIM EVANGHELIA!

A fost oferită o gamă variată de seminare, desfășurate în paralel, care au venit în întâmpinarea nevoilor femeilor. Menționăm câteva dintre acestea: Lucrarea în grupe mici; Misiunea printre adolescente; Creșterea copiilor – ca ucenici ai lui Hristos; Provocările soților de pastori; Devoțiunea personală;

Iertarea; Speranță în depresie; Rolul femeii în promovarea sănătății în familie și societate; Lupta împotriva violenței; Misiunea prin literatură etc.

Din fiecare țară au fost prezentate experiențe care au îmbogățit viziunea cu privire la modul în care putem da mărturie pentru Hristos. Am beneficiat de momente de părtășie și de rugăciune.

Am avut bucuria de a-I da slavă lui Dumnezeu prin intermediul corului, special alcătuit pentru acest eveniment (dirijor Irina Pica), și al pieselor speciale, interpretate la vioară și pian (Corina Spătariu, Simida Gherghe). Călătoria cu autocarul ne-a oferit ocazia să ne cunoaștem mai bine, să împărtășim experiențe de viață și să beneficiem de o scurtă vizită în orașele Viena și Budapesta.

Teodora Goran, director Departamentul Misiunea Femeii, Uniunea de Conferințe

CA_11_2014.indd 5 3/2/2021 5:46:25 PM

BISERICA MONDIALĂ

Numărul de membri ai bisericii a ajuns la 18,1 milioane

Numărul membrilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a ajuns, pentru prima dată, la 18,1 milioane, dar fratele G. T. Ng, secretarul Bisericii Adventiste mondiale, nu consideră că este un motiv de bucurie.

Fratele Ng și-a exprimat îngrijorarea cu privire la numărul mare al pierderilor. „Este ușor să îi botezăm, dar e mult mai greu să îi păstrăm", a spus fratele Ng în cadrul unui interviu.

Numărul membrilor bisericii a crescut cu 1,5%, ajungând la 18 143 745, de la 17 881 491, în anul 2013, potrivit datelor prezentate de el. Pentru al zecelea an consecutiv, mai mult de 1 milion de persoane s-au alăturat bisericii – 1 091 222, ca să fim mai exacți –, dar, în același timp, 828 968 de persoane au fost șterse din registre în urma decesului sau a părăsirii bisericii.

Prezentând o altă statistică, fratele Ng a spus că în ultimii 40 de ani au fost botezați 31,8 milioane de oameni, în timp ce 11,4 milioane s-au retras sau au dispărut. Numărul nu îi include pe cei care au decedat. Mulți dintre cei plecați au părăsit credința deoarece biserica nu i-a ajutat să crească.

Un incident recent trebuie să ne dea de gândit tuturor. Niște adventiști dintr-un sat indian, botezați în 2005, s-au reconvertit la hinduism la finalul lunii august. Creștinii s-au temut că aceste reconvertiri ar fi fost forțate, ceea ce este ilegal în țară, însă o echipă adventistă trimisă în satul Asroi a aflat că cei 33 de foști adventiști primiseră puțină susținere din partea bisericii după botez. În același timp, au fost curtați de activiștii hinduși, care au reușit să-i atragă în cele din urmă.

Între altele, fratele Ng a menționat și faptul că numărul membrilor stagnează în țările din emisfera nordică și în Australia, dar crește în emisfera sudică, în mod deosebit în America Centrală și de Sud, în Africa și în sudul Asiei. „În plus – a spus el – creșterea modestă care are loc în America de Nord și Europa se datorează în mare parte imigranților din emisfera sudică."

Preluare din Info Adventist
nr. 696 din 17 octombrie 2014

ANUNȚURI

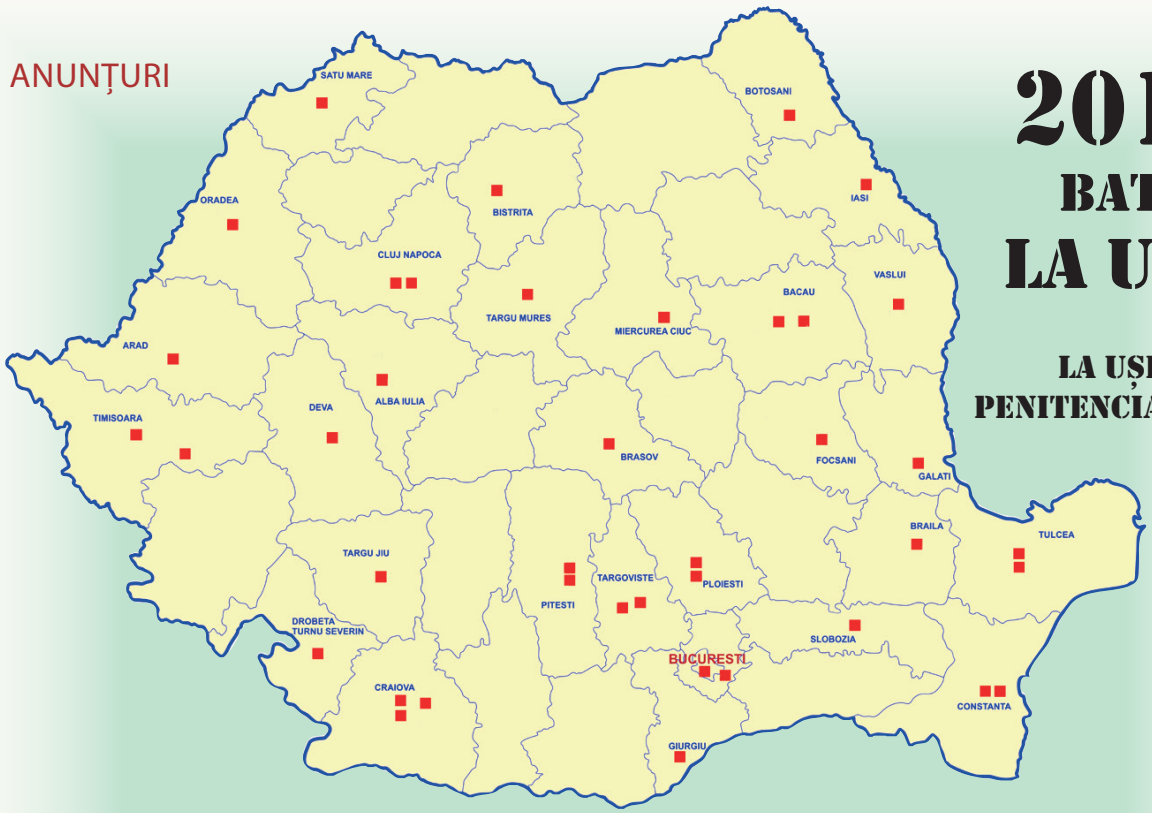

2015 BATE LA UȘI!

LA UȘILE PENITENCIARELOR!

31.016 persoane din România așteaptă ca cineva să bată la ușa celulei și a inimii lor.
Oferă o încurajare, un sfat, o mână întinsă, un medicament, o scrisoare... oferă VIAȚĂ!
DIN CUVÂNT. DIN INIMĂ.

Înscrie-te ca voluntar al Asociației Serviciul Umanitar pentru Penitenciare și salvează o viață pentru veșnicie!

CA_11_2014.indd 6 3/2/2021 5:46:26 PM

VIAŢĂ+SĂNĂTATE – O revistă pentru toţi!

Abonează-te la revista *VIAŢĂ+SĂNĂTATE*. Vei obține cele mai noi informații și cele mai eficiente soluții în domeniile:

- stil de viață sănătos;
- alimentație;
- factorii de risc care cauzează bolile civilizației moderne (boli cardiovasculare, cancer, diabet, obezitate etc.);
- relații de familie, etică, psihologie.

Vei avea șansa să câștigi prin tragere la sorți un sejur gratuit la unul din centrele de sănătate de la Herghelia (50 de locuri) sau Podiș (45 de locuri), adevărate oaze de sănătate, unde vei pune în practică informațiile și soluțiile prezentate în revistă.

Oferta este valabilă pentru abonamentele pe un an făcute în orice perioadă a anului. Revista este creditată cu câte 5 credite EMC/abonament anual pentru medici, asistenți, farmaciști, biologi, biochimiști și chimiști în sistemul sanitar din România.

Relații: tel. 0213230020 (int. 207), fax 0213230040, e-mail: abonamente@viațăplussănătate.ro, www.viatasisanatate.ro.

Viață+Sănătate – **Învață să fii sănătos!**

■ LA ODIHNĂ

Cornel Toma

Cornel Toma s-a născut în martie 1936, în localitatea Poienile, jud. Prahova, fiind al doilea din cei cinci copii în familia Constantin și Aurica Toma. A cunoscut din pruncie adevărul Scripturii și a crescut în temere de Dumnezeu, răspândind parfumul unui caracter deosebit. A fost o bucurie pentru părinți și pentru biserica în care s-a botezat și de care a rămas atașat până în ultima clipă.

Răspunzând chemării divine de a sluji oamenilor și a-i conduce la Hristos, merge la Seminarul Teologic în anul 1954. Apoi este angajat ca pastor și deservește mai multe districte din județele Ialomița și Teleorman, iar ulterior, în comunitatea București-Militari și Cuza-Vodă. Între anii 1980–1990 a fost consilier la Uniunea de Conferințe.

S-a căsătorit cu Lucica Alexandru și căminul lor a fost binecuvântat cu trei copii, Valeriu, Adriana și Mihai, și doi nepoți: Valeriu și Ana.

Din anul 2007, s-a mutat împreună cu soția în Statele Unite, pentru a fi alături de fiica lor. De atunci, a revenit anual în țară, pentru a susține evanghelizări în satul natal. Și în acest an, în luna mai, a venit tot în acest scop. Cu doar câteva zile înainte de plecarea din țară, pe 23 iulie, în urma unui anevrism cerebral masiv, Cornel Toma și-a încheiat alergarea pe acest pământ.

În ziua înmormântării, 26 iulie 2014, alături de familie au fost prezenți colegi pastori și foarte mulți frați și prieteni din districtele pe care le-a deservit. Prin prezența lor au încurajat familia îndoliată și au demonstrat cât de mult l-au iubit și prețuit pe cel care le-a fost pastor și prieten. „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul… Ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează” (Apocalipsa 14:13).

Orfa Pascu

În vara anului 1930, în comuna Poenești, județul Vaslui, avea să vină pe lume o fetiță cu numele Orfa – cel de-al treilea copil al familiei creștine Ioan și Mândița Mânzăteanu. Orfa a crescut și s-a format alături de ceilalți frați – Corneliu, Gheorghiță, Cleopatra și Nelu – purtând de mică responsabilitatea muncii, dezvoltând spiritul demnității, având în permanență ca reper valorile creștine.

În preajma celui de-al Doilea Război Mondial, familia Mânzăteanu se mută la București, unde tânăra Orfa urmează cursurile Gimnaziului de fete „Domnița Bălașa”. Portretul ei spiritual avea să se realizeze în cadrul Bisericii București-Grant, unde și-a petrecut adolescența și și-a armonizat vocația spirituală cu lucrarea de tineret și de binefacere. Tot aici avea să-și cunoască și viitorul soț, pastorul Năstase Pascu. Alături de acesta a întemeiat o familie, binecuvântată cu doi copii, Beniamin și Doina.

Orfa Pascu, cunoscută de majoritatea prietenilor, fraților și surorilor drept „tanti Olga”, a lucrat cu devotament alături de soțul ei în comunitățile adventiste din Turnu Măgurele, Slănic Prahova și Alexandria. A trecut cu răbdare și rugăciune peste greutățile vieții, fiind alături de soț în lucrarea de slujire.

Suferința nu a ocolit-o, în urmă cu trei ani devenind victima unui atac cerebral care i-a afectat echilibrul. Ultimele zile din viață le-a petrecut pe un pat de spital din Cluj-Napoca, acolo unde locuiește fiul ei Beniamin.

În dimineața zilei de 8 august 2014, „tanti Olga” a fost chemată de Domnul la odihnă. Și-a isprăvit alergarea fără a-și pierde vreo clipă speranța în răsplătirea oferită de Dumnezeu celor iubiți de El, așteptând învierea și strângerea laolaltă a celor mântuiți.

CA_11_2014.indd 7 3/2/2021 5:46:26 PM

Agenţi ai speranţei

Să facem ca viitorul să fie o realitate prezentă.

*Articol preluat din revista **Adventist Review**, 25 iunie 2014.*

Rocky[1] își urăște munca. Nu îi pasă prea mult nici de șeful său. Urăște să facă același lucru în fiecare zi, în fiecare lună și an de an. De aceea, o dată pe săptămână merge la un butic și cumpără mai multe bilete de loterie. Îi place să își imagineze că într-o zi va da lovitura cea mare sau măcar va nimeri câteva numere. Nu va mai merge la lucru cel puțin o perioadă, apoi își va găsi un serviciu mai bun. Iar dacă astăzi nu are lozul câștigător, nu-i nimic, urmează o altă extragere săptămâna viitoare. Rocky crede că asta este singura lui speranță.

O speranţă creştină

Înainte de a tăbărî pe Rocky, să ne luăm un moment și să ne gândim că noi, creștinii, așteptăm de mai mult de 2 000 de ani ceea ce numim „binecuvântata speranță". Așteptăm ziua în care Isus va reveni și va pune capăt la tot ce ne face viața un calvar: cancer, divorț, sărăcie, abuz în familie, violență fără rost, șoferi bețivi, atentatori sinucigași. Speranța că astăzi va fi mai bine decât ieri ne ajută să ne ridicăm din pat dimineața și ne dă putere să ajungem până mâine.

Speranța este ceva extraordinar. Ea le dă putere prizonierilor să îndure ani de zile de condamnare, deoarece ei cred că o minune poate avea loc și vor putea, în cele din urmă, să fie liberi să revină în familiile lor. Speranța ajută bolnavul pe moarte să creadă că un nou medicament poate apărea oricând sau că doctorul va veni într-o zi cu un nou tratament care îl va face bine. Rugăciunile familiei și ale prietenilor pot aduce o vindecare miraculoasă.

Cine știe ce va aduce ziua de mâine? De aceea, noi sperăm.

Când speranţa dă greş

Dar speranța are două fațete. Înțeleptul zice: „O nădejde amânată îmbolnăvește inima, dar o dorință împlinită este un pom de viață" (Proverbele 13:12).

Sunt prea multe situații când chiar și speranța este zadarnică. Un apropiat moare, o căsnicie se destramă, o afacere dă faliment. Și totuși viața merge înainte.

Să fim realiști: nu toate speranțele și visurile noastre se împlinesc; nu în viața aceasta. Și atunci? Să ajungem disperați? Să renunțăm, să ne băgăm capul în nisip și fie ce-o fi?

În 2 Regi 7 găsim o povestire fascinantă care cuprinde toate elementele speranței, ale disperării și ale speranței renăscute. Probabil că v-o amintiți. Samaria era sub asediu. Asediul era o modalitate puțin costisitoare de a cuceri un inamic. Tot ce trebuia făcut era să înconjori cetatea, să nu permiți nimănui să intre sau să iasă și să aștepți ca foamea și setea să decimeze populația. În cele din urmă, locuitorii cetății se predau fără luptă.

S-a întâmplat că patru oameni au fost alungați din cetate. Cu ce greșiseră? Aveau lepră. Potrivit obiceiului israelit antic, leproșii erau opriți să aibă contacte cu societatea pentru a nu infecta și alți oameni cu teribila molimă. Acești patru leproși trăiau un fel de moarte vie. Depin-

deau de bunătatea familiei și a prietenilor pentru mâncare, însă le era interzis să aibă legături cu ei. În afară de asta, mai trăiau și cu simțământul, răspândit la vremea aceea, că boala era semnul mâniei lui Dumnezeu. Dacă te îmbolnăveai, însemna cumva că L-ai supărat pe Dumnezeu. Și, din cauza restricțiilor severe, cei mai mulți credeau că lepra este cea mai aspră pedeapsă divină.

Așa că iată-i pe cei patru camarazi. Foametea din cetate se răsfrângea și asupra lor. Asta i-a făcut să se întrebe: „La ce să ședem aici până vom muri? Dacă ne vom gândi să intrăm în cetate, în cetate este foamete și vom muri; și dacă vom sta aici, de asemenea vom muri. Haidem dar să ne aruncăm în tabăra sirienilor: dacă ne vor lăsa cu viață, vom trăi, iar dacă ne vor omorî, vom muri" (v. 3 și 4).

Înțelegem logica lor: decât să moară de foame, singura lor speranță palidă era să cerșească milă de la dușmanii lor. Această idee îi putea costa viața, dar era unica lor șansă. Spre seară, cei patru s-au dus în tabăra siriană. Fără să știe leproșii, în timpul zilei, sirienii auziseră „un vuiet de care și un vuiet de cai, vuietul unei mari oștiri" (v. 6), și fugiseră speriați, abandonându-și corturile, caii și măgarii. În corturi, cei patru au găsit mâncare, apă, nemaivorbind de „argint, aur și haine" (v. 8). Vorbeam mai sus de câștigul la loterie. Câteva clipe înainte, ei erau gata să moară de foame. Acum iată-i bogați dincolo de imaginație.

După ce au mâncat și au băut pe săturate și au ascuns ceva aur și argint, ei și-au adus aminte de ce sunt acolo: câțiva kilometri mai departe era o cetate plină cu oameni care flămânzeau. „Apoi și-au zis unul altuia: «Nu facem bine! Ziua aceasta este o zi de veste bună. Dacă vom tăcea și dacă vom aștepta până la lumina zilei de mâine, vom fie pedepsiți. Veniți acum și haidem să dăm de știre casei împăratului!»"

Dintr-odată, acești patru bărbați încă afectați de o boală incurabilă deveniseră eroi. N-au făcut nimic să-i sperie pe sirieni, dar, înarmați cu un mesaj de speranță și eliberare, s-au întors în cetate și au dat vestea bună locuitorilor. Dumnezeu i-a folosit ca ambasadori, ca agenți ai speranței.

Antidot pentru deznădejde

Dacă a fost o vreme când lumea a avut nevoie de agenți ai speranței, acel timp este acum. În jurul nostru, oamenii sunt fără speranță. Disperarea se arată în focurile de armă trase la întâmplare în malluri, școli, teatre și biserici. Deznădejdea se găsește deseori în violența religioasă și politică. Simptomele ei se găsesc în căutarea frenetică după bogăție, plăcere și distracție nebună ce infectează societatea noastră.

De cele mai multe ori, noi ne imaginăm că cei cu care venim în contact ar căuta un mesaj sau ceva care să le clatine tradițiile și să se întoarcă la Biblie. De fapt, oamenii poate nu caută un set de doctrine, cât așteaptă o idee despre lucrurile spirituale care să îi susțină în vremurile dificile prin care trecem cu toții. Există Dumnezeu? Îi pasă cumva și de mine? Unde este atunci când am nevoie de El?

Prietenii și vecinii noștri nu caută neapărat studii biblice (deși, câteodată, doresc și studii); ei caută dovezi de care să își agațe speranța. Își doresc un motiv pentru care să se trezească dimineața și o motivație ca să meargă mai departe.

Încă din 2007, postul de televiziune CNN a transmis o emisiune: „Eroii: oameni obișnuiți care schimbă lumea." Zece persoane au fost nominalizate și prezentate într-o gală de onoare la New York pentru eforturile lor de a-i salva pe alții. În 2013, printre eroii nominalizați de CNN au fost:

Richard Nares. În anul 2000, Richard Nares și-a pierdut fiul răpus de cancer. Când copilul de trei ani a fost diagnosticat cu leucemie, Nares și familia lui au intrat într-o lume a analizelor, a radiațiilor și a spitalelor. Din fericire, familia Nares a beneficiat de un sistem de suport, slujbe flexibile și șefi înțelegători la serviciu. Însă ei au găsit alte familii care treceau prin aceleași probleme, dar nu aveau același sprijin. Părinți singuri, care nu aveau mijloc de transport, trebuiau să-și ia din timpul de serviciu pentru a-și duce copiii cu transportul public la spital. După ce Emilio, copilul lor, a murit, Nares s-a oferit voluntar la spitalul respectiv pentru a transporta copiii bolnavi. „Mergeam zilnic, a spus el, și luam familii de peste tot din oraș." Curând, numărul solicitărilor a fost atât de mare, încât l-a determinat pe Richard să înființeze Fundația „Emilio Nares". Astăzi, fundația face mai mult de 2 500 de curse pe an, ce depășesc 112 000 km, ca să ajute familii care se luptă cu situația disperată de a avea un copil bolnav în fază terminală.[2] Richard Nares este un agent al speranței.

Danielle Gletow. Începând cu anul 2008, Danielle Gletow a fost inima din spatele Organizației Nonprofit One Simple Wish (O simplă

CA_11_2014.indd 9 3/2/2021 5:46:27 PM

dorință). Organizația ajută la împlinirea dorințelor unor copii din centrele de asistență socială în mai mult de 40 de state din SUA. Dorința lui Ronald Henning a fost să aibă un costum ca să poată participa la înmormântarea unei rude. Cererea sa a fost catalogată ca „neesențială" de către asistentul social. Însă, prin intermediul Organizației One Simple Wish, un donator anonim a oferit o sumă suficientă pentru costum. „Mi-am cumpărat un costum și am putut să merg la înmormântare", a spus copilul. Gletow și soțul ei, Joe, sunt asistenți maternali încă din anul 2006. Potrivit Ministerului Sănătății, în această țară din SUA, mai mult de 400 000 de copii trăiesc în cămine sau la asistenți maternali. „Aceștia sunt copii unici, care au dorințe individuale și personalități distincte, care au nevoi, plăceri și neplăceri", a spus ea. Uneori o cerere poate fi atât de simplă, precum dorința de a merge la un curs de karate sau plătirea transportului unei rude pentru a participa la ceremonia de absolvire. Gletow a observat că „aceste lucruri mici aduc o schimbare enormă în viața unui copil care și-a petrecut toată viața întrebându-se dacă îi pasă cuiva și de el"[3]. Danielle Gletow este o agentă a speranței.

Georges Bwelle. Potrivit OMS, Camerunul are numai un doctor la 5 000 de locuitori (comparativ cu unu la 413 locuitori, în SUA). În 1981, tatăl lui Georges Bwelle și-a rupt mâna într-un accident de mașină. Infecția apărută la braț i-a afectat în cele din urmă și creierul. „L-am fi dus în afara Camerunului dacă am fi avut bani", a spus Bwelle. În schimb, a petrecut ani de zile însoțindu-și tatăl la clinici și spitale supraaglomerate, sperând să i se dea vreun tratament. „Poți să te scoli dimineața la 5:00, să alergi la spital să fii primul, și totuși nu vei fi primul."

După ce și-a văzut tatăl și atât de mulți concetățeni suferind și murind, Bwelle a studiat medicina și a ajuns chirurg. A înființat Organizația Nonprofit ASCOVIME, care oferă îngrijire medicală gratuită și instruire populației marginalizate și sărace din Camerun și din alte țări vecine. Aproape în fiecare vineri, Bwelle și alte 30 de persoane leagă echipamente și tratamente medicale de acoperișul furgonetelor și călătoresc pe un teren accidentat pentru a vizita satele care au nevoie de ajutor. Din anul 2008, Bwelle și ajutoarele sale au tratat gratuit aproape 32 000 de oameni. Unii dintre ei ar fi trebuit să parcurgă pe jos chiar și 60 de km. Un om care s-a vindecat a putut să muncească din nou. „Acest lucru va schimba viitorul meu și al familiei mele", a spus pacientul vindecat. „Sunt foarte fericit când fac acest lucru", a spus Bwelle. „Să fac oamenii să zâmbească din nou, să alin durerea – iată de ce fac ceea ce fac." Georges Bwelle[4] este un agent al speranței.

Doar să spui „da"

Ca mișcare, noi așteptăm „binecuvântata speranță" de mai bine de 150 de ani (iar creștinii în general, de mai mult timp). Din păcate, pentru unii a aștepta în nădejde nu este mai mult decât a se păstra curați din punct de vedere moral și doctrinar față de contaminarea care este atât de prezentă în societate. Modul obișnuit în care facem aceasta este de a ne retrage din lume și de a ne închide în cochiliile purității doctrinare, sperând că vom fi găsiți vrednici când Isus Se va întoarce.

Aducând speranța pentru cei care tremură pe marginea disperării, noi spunem: „Da, lui Dumnezeu Îi pasă. Da, El are un plan minunat pentru noi. Și, în mijlocul unei lumi în suferință, noi suntem aici ca agenți ai speranței, ajutându-vă în poverile voastre și reflectând dragostea lui Dumnezeu."

Dar, dincolo de a sta cu mâinile-n sân, sperând că Hristos va reveni până nu vom fi prea bătrâni, până nu ne vom îmbolnăvi de cancer sau până cei dragi nu vor trece prin oarece tragedii, dincolo de toate acestea, mai este acel tip de speranță care își suflecă mânecile și caută să aducă speranța celor care nu o au.

Richard Nares știe ce înseamnă să îți pierzi copilul bolnav de cancer. De aceea, el se străduiește din răsputeri să le aducă speranță bolnavilor de cancer și familiilor lor, care se prind cu disperare de orice semn.

De aceea, Danielle Gletow și fundația ei este o așa binecuvântare pentru acei copii care cresc la asistenți maternali. Ea știe că acei copii trăiesc în mai multe case și cămine, unele mai bune, altele mai rele. Însă împlinirea unei singure dorințe poate fi de ajuns ca să țină acești copii încrezători până se vor face mari ca să trăiască pe cont propriu.

Georges Bwelle a trăit într-un mediu în care antibioticele și antisepticele erau rezervate numai pentru câțiva, iar rănile și bolile ușoare

CA_11_2014.indd 10 3/2/2021 5:46:27 PM

puteau duce la complicații majore sau chiar la moarte. De aceea, el încărca furgoneta cu echipament medical și tratamente pentru a ajunge la cei săraci și defavorizați.

Mai mult decât să fim un popor al speranței, Dumnezeu vrea ca noi să fim agenți ai speranței. Care este diferența? Este diferența dintre a vedea și a face, diferența dintre a înțelege o problemă și a o rezolva. Și frumusețea constă în faptul că, oriunde am trăi, noi putem să fim agenți ai speranței.

Sunt pe-acolo oameni ai străzii? Le putem prepara mâncare. Sunt copii care n-au unde să meargă după cursuri? Ne putem oferi voluntari pentru a-i duce la bibliotecă. Sunt și bătrâni care nu pot să se plimbe? Ne putem oferi să-i luăm la cumpărături. „Norocul" este că nu trebuie să căutăm prea departe organizații care au nevoie de voluntari pentru asemenea activități. Nu trebuie să ne înființăm propria organizație. Doar câteva ore pe săptămână petrecute ca voluntari ar transmite un mesaj puternic vecinilor noștri: adventiștii sunt agenți ai speranței.

Aducând speranța pentru cei care tremură pe marginea disperării, noi spunem: „Da, lui Dumnezeu Îi pasă. Da, El are un plan minunat pentru noi. Și în mijlocul unei lumi în suferință, noi suntem aici ca agenți ai speranței ajutându-vă în purtarea poverilor voastre și reflectând dragostea lui Dumnezeu."

Ca agenți ai speranței care Îl așteaptă pe Isus să revină, vor fi atât de preocupați să aducă speranță celor care nu o au, încât vor fi prea ocupați să observe că „stăpânul nostru zăbovește să vină" (vezi Matei 24:48). Când va veni, El ne va găsi făcând ceea ce se așteaptă să facem: fiind agenți ai speranței.

Nu e alt model mai bun

Nimeni n-a fost un agent al speranței mai bun decât Isus. Se specializase pe cazurile fără speranță. Toți cei bolnavi, orbi, paralizați, chinuiți de vinovăție au găsit în Isus pe cineva care le oferea speranță. Uitați-vă la acest pasaj în care Matei Îl prezintă pe Isus citându-l pe Isaia: „Iată Robul Meu pe care L-am ales, Preaiubitul Meu, în care sufletul Meu își găsește plăcerea. Voi pune Duhul Meu peste El și va vesti neamurilor judecata. El nu Se va lua la ceartă, nici nu va striga. Și nimeni nu-I va auzi glasul pe ulițe. Nu va frânge o trestie ruptă și nici nu va stinge un fitil care fumegă, până va face să biruie judecata. Și neamurile vor nădăjdui în Numele Lui." (Matei 12:18-21).

Isus nu a fost nepăsător față de cei fără speranță. Nu Și-a închis ochii față de suferința din jurul Lui. De fapt, El S-a concentrat în mod special asupra celor care erau pe marginea disperării. Isus Și-ar fi putut petrece timpul în dezbateri teologice sau cu detalii doctrinare; uneori a avut și discuții. Dar El a fost, în primul rând, un om al acțiunii, un agent al speranței. De aceea, „neamurile vor nădăjdui în Numele Său".

Toți cei care suntem ucenici ai lui Hristos avem privilegiul fericit de a fi agenți ai speranței, alăturându-ne Lui în răspândirea speranței oriunde mergem. ■

[1] Scenariu fictiv.
[2] cnn.com/2013/05/02/health/cnnheroes-narescancer-rides/index.html.
[3] cnn.com/2013/03/07/us/cnnheroes-gletow-fosterwishes/index.html.
[4] cnn.com/2013/08/01/world/Africa/cnnheroesbwelle-cameroon-doctor/index.html.

*Stephen Chavez este redactor-coordonator la **Adventist Review**.*

CA_11_2014.indd 11
3/2/2021 5:46:29 PM

Planul strategic al Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România pentru 2014–2019

Motto: Ridică-te! Fii o lumină! Hristos revine!

INTRODUCERE

„Proclamarea apropiatei reveniri a Mântuitorului necesită o abordare spirituală, structurată și strategică. Nu există vânt favorabil decât pentru cel care știe în ce direcție se îndreaptă. Este foarte important să lucrăm ordonat, respectând un plan organizat și având în vedere un scop bine definit" (*Evanghelizare*, p. 94.1). „Angajarea într-o lucrare fără urmărirea unui scop clar este păcat, indiferent de lucrare, dar mai ales dacă e vorba de lucrarea lui Dumnezeu" (*Evanghelizare*, p. 94.2). „În rugăciune și umilință, știind că diversitatea darurilor conduce la diversitatea lucrărilor, dar și că este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți, așteptăm puterea Duhului Sfânt care să ducă la bun sfârșit planurile Sale." (*Evanghelizare*, p. 99.3)

VIZIUNE

Prin membrii ei, biserica trăiește în lumina adevărului biblic, ***mărturisind cu pasiune vestea bună a mântuirii și revenirii Mântuitorului.***

DECLARAȚIE DE MISIUNE

Misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România este să mărturisească cu bucurie „Evanghelia veșnică oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod" (Apocalipsa 14:6), în vederea pregătirii unui popor pentru apropiata revenire a lui Isus Hristos.

VALORI FUNDAMENTALE

➢ DRAGOSTE

Iubirea pentru om este manifestarea pe pământ a iubirii lui Dumnezeu. Tocmai pentru a sădi această iubire în noi, pentru a ne face copii ai unei singure familii, Împăratul slavei S-a făcut una cu noi. Și, când vor fi împlinite cuvintele Lui de despărțire: ***„Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu***" (Ioan 15:12), când vom iubi lumea așa cum a iubit-o El, atunci, în ceea ce ne privește, misiunea Lui este împlinită. Suntem pregătiți pentru cer, deoarece avem cerul în inimă. – *Hristos, Lumina lumii,* p. 641.

➢ UNITATE

Dumnezeu este personificarea bunăvoinței, a milei și a dragostei. Cei care sunt cu adevărat legați de El nu pot fi în dezacord unii cu alții. Duhul Său, guvernând inimile, va da naștere la armonie, iubire și unitate. Opusul acestora se vede printre copiii lui Satana. Stârnirea invidiei, conflictului și geloziei este lucrarea acestuia. În numele Domnului meu, îi întreb pe cei care se declară urmași ai lui Hristos: „Ce roade purtați?" – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi,* p. 78

➢ CALITATEA VIEȚII

Este voința lui Dumnezeu ca oricine se consideră credincios să-și desăvârșească un caracter după asemănarea celui divin. Studiind caracterul lui Hristos descoperit în Scriptură, practicând virtuțile Sale, credinciosul va fi schimbat și va dovedi aceeași bunătate și milă. Lucrarea lui Hristos, plină de tăgăduire și jertfire de sine, va dezvolta, în viața zilnică, acea credință care lucrează prin dragoste și curățește sufletul. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi,* p. 229

➢ AUTENTICITATE

Între toate lucrurile prețuite, căutate și cultivate de către oameni, nimic nu este mai valoros în ochii lui Dumnezeu decât o inimă curată și o dispoziție plină de mulțumire și pace. – *Mărturii, vol. 4,* p. 559

CA_11_2014.indd 12 3/2/2021 5:46:29 PM

COMPETENŢĂ

Aceia care s-au convertit vor dovedi zilnic că nu caută să folosească pentru câștig personal avantajele și cunoștința pe care le-au obținut. Ei își dau seama că providența divină le-a dat avantajele acestea pentru ca, în calitate de instrumente ale Domnului, să poată servi cauzei Sale, făcând o lucrare de calitate superioară. *Mărturii, vol. 7,* p. 199

PRIORITĂŢI

- Consolidare spirituală și doctrinară pentru misiune
- Educație, tineret și familie
- Creșterea bisericii.

SCOPURI ŞI OBIECTIVE

1. **Înviorarea devoțiunii personale și reafirmarea standardelor adventiste:**
- Alcătuirea unui kit de resurse cu standardele adventiste în contextul contemporan;
- Organizarea de întâlniri (la nivel de district, zone, conferințe și uniune) de reînviorare a devoțiunii;
- Implementarea devoțiunii personale și afirmarea standardelor adventiste în toate programele și proiectele bisericii.

2. **Implicarea membrilor bisericii în lucrarea personală, conform darurilor spirituale, și dezvoltarea proiectelor misionare în marile orașe, în zone albe și plantarea de biserici noi:**
- Școli de leadership: prezbiteri, tineri, diferite categorii de slujire;
- Conceperea și aplicarea unui program de ucenicie a noilor botezați;
- Continuarea proiectelor „centre de influență" la nivelul conferințelor;
- Plantarea de noi biserici;
- Susținerea proiectelor de plantare de biserici prin atragerea de fonduri din diferite surse;
- Elaborarea unui cadru de activitate a misionarului acreditat.

3. **Profesionalizarea corpului pastoral și reorganizarea districtelor pastorale în funcție de nevoile bisericii:**
- Un sistem obiectiv de evaluare a activității angajaților bisericii;
- Dezvoltarea unui program de educație continuă, bazat pe nevoi și competențe;
- Dezvoltarea proiectului-pilot: „pastor senior – pastor cu atribuții misionare" cu roluri specifice, administrative și misionare la nivelul tuturor conferințelor;
- Analizarea și clarificarea statutului bisericilor sub 15 membri, în vederea revigorării sau restructurării acestora;
- Desemnarea unui număr de pastori misionari cu vocație ca pastori plantatori;
- Pregătirea unui portofoliu de dezvoltare a competențelor pentru pastorul asistent, în vederea hirotonirii;
- Adaptarea curriculumului Facultății de Teologie Pastorală pentru formarea de pastori cu calificare preponderent misionară.

4. **Dezvoltarea sistemului de educație adventist și revigorarea lucrării de tineret pentru întinerirea bisericii:**
- Creșterea numărului de membri cu vârste cuprinse între 13 și 35 de ani;
- Susținerea înființării de noi școli (cu finanțare parțială din partea Uniunii, pentru o școală de conferință);
- Dezvoltarea unui curriculum de educație adventistă alternativă (perioada concepție/implementare 5-10 ani);
- Educarea familiilor și a copiilor în lumina valorilor Bibliei și Spiritului Profetic.

5. **Dezvoltarea misiunii pe internet:**
- Conceperea și implementarea unui program de misiune pentru utilizatorii de internet;
- Conectarea tuturor instituțiilor și programelor bisericii prezente online la proiectul misiunii pe internet;
- Conceperea de resurse diverse de misiune pe internet.

6. **Dezvoltarea unei strategii de comunicare proactive și a unui brand al bisericii:**
- Conceperea unui sistem de reacție promptă, specific adventistă, la evenimentele societății;
- Dezvoltarea sistemului de comunicare internă în așa fel încât informațiile să ajungă la cei vizați într-un timp optim;
- Dezvoltarea în continuare a proiectelor sociale, ca parte a misiunii bisericii.

7. **Colaborare interdepartamentală în plănuirea, promovarea și implementarea proiectelor Uniunii:**

ÎNDEMN

Simțim îndemnul stăruitor de a adresa poporului nostru apelul să facă eforturi pentru salvarea sufletelor. Avem nevoie de o credință mai mare pentru a ne bucura de roadele rugăciunilor și activităților depuse. Dumnezeu are nevoie de tine. O singură scânteie care sare de pe nicovală poate să aprindă un oraș întreg. Nu aștepta implicarea altora, ci răspunde tu primul invitației făcute de Cel care a murit pentru tine. ■

CA_11_2014.indd 13 3/2/2021 5:46:29 PM

Să ducem speranţa în fiecare casă

Congresul Evangheliştilor cu Literatură

Ellen White a asemănat lucrarea de distribuire a literaturii cu perioada toamnei, în care frunzele se aştern ca un covor uriaş pe toată suprafaţa pământului. De aceea, nici nu se putea găsi un anotimp mai potrivit decât toamna pentru desfăşurarea Congresului Evangheliştilor cu Literatură al Diviziunii Inter-Europene. În primele patru zile ale lunii septembrie, sute de colportori din Diviziunea noastră au petrecut un timp deosebit de părtăşie, motivare şi încurajare în campusul ITA de la Cernica.

Mesajele spirituale au fost transmise de invitaţi consacraţi şi cu experienţă în lucrarea cu literatură. Din partea Conferinţei Generale, au fost prezenţi Howard Faigao, directorul Departamentului Publicaţii, şi Wilmar Hirle, director asociat al aceluiaşi departament. Diviziunea a fost reprezentată de Gabriel Maurer, secretarul Diviziunii şi director al Departamentului Publicaţii, şi Paolo Benini, director Lucrarea personală. Ioan Câmpian Tătar, directorul Departamentului Publicaţii, şi Iacob Pop, directorul Editurii Viaţă şi Sănătate, au reprezentat Uniunea Română.

Cei care au participat măcar o dată la o întâlnire a colportorilor nu vor uita atmosfera spirituală pe care aceşti truditori ai Evangheliei o aduc cu ei. Nu vor uita nici deschiderea cu care te întâmpină şi nici experienţele uimitoare la care au fost martori şi pe care le relatează spre slava lui Dumnezeu. Căci nu se poate să nu observi că tot ce fac şi spun evangheliştii cu literatură este pentru Dumnezeu şi spre slava Lui.

Succesul în lucrarea cu literatură

Lucrarea de colportaj a fost motorul lucrării misionare la începuturile Bisericii Adventiste în România. Toată biserica era coordonată astfel încât fiecare membru să meargă măcar de câteva ori pe an în lucrarea de colportaj.

În vremurile noastre, lucrarea de colportaj nu mai este atât de căutată în biserică. Experienţele frumoase ale colportorilor sunt precum perlele, adică sunt rezultatul aşteptării, al rugăciunii, al curajului şi al credinţei. Nu oricine este dispus să îşi asume o viaţă în care trebuie să trăiască numai prin credinţă: credinţă pentru uşi deschise, credinţă pentru vindecarea bolnavilor, credinţă pentru pâinea de zi cu zi.

Mario Martinelli, directorul Editurii Safeliz, din Spania, a vorbit despre succesul şi insuccesul în lucrarea de evanghelizare cu literatură. Colportorul de succes are următoarele caracteristici:

a) Este fericit. Fericirea vine din faptul că se încrede în Dumnezeul care îl trimite şi al cărui reprezentant este. Colportorul nefericit se plânge de condiţiile vitrege de lucru şi se concentrează pe respingerea oamenilor, şi nu pe chemarea lui Dumnezeu.

b) Munceşte. Truda grea, neobosită face parte din schema succesului unui colportor. Colportorii care n-au succes fac fără tragere de inimă această lucrare. Ei lucrează doar atâta timp cât sunt împinşi sau nevoiţi să o facă.

c) Se automotivează. Colportorul găseşte noi resurse şi motive să meargă mai departe şi să depăşească noi limite. Nu se descurajează după primul refuz şi nu se lamentează dacă uşile nu i se deschid ca altor colegi.

d) Are ţinte. Colportorul de succes îşi pune ţinte înalte. Şi nu doar că şi le pune, dar şi urmăreşte să le îndeplinească. Insuccesul, în schimb, survine atunci când se lucrează la întâmplare, neplanificat şi fără o direcţie precisă.

e) Se adaptează. Prin natura lui, colportajul este o activitate dinamică. Situaţiile de azi sunt diferite de cele de ieri. Iar mâine va fi altfel decât ieri şi azi. De aceea, se cere din partea colportorului o disponibilitate de adaptare mai mare decât în alte ocupaţii.

f*) Are Duhul Sfânt*. Colportajul nu este distribuire de carte. A fi colportor înseamnă a fi ambasador al Cerului într-o lume ostilă. Pentru a lua cele mai bune decizii, pentru a spune cele mai înţelepte vorbe şi pentru a manifesta cele mai potrivite atitudini, colportorul are nevoie de călăuzirea Duhului Sfânt.

CA_11_2014.indd 14 3/2/2021 5:46:29 PM

Un semnal de alarmă

Din rapoartele prezentate, cel mai îmbucurător a fost faptul că în anii 2012 și 2013 au fost răspândite mai mult de 145 de milioane de cărți *Tragedia veacurilor*, în diverse formate, la nivel mondial. Milioane de adventiști s-au implicat în acest proiect. Ne bucurăm că și țara noastră și-a asumat o parte frumoasă în această lucrare.

Din nefericire însă, numărul celor care sunt interesați să se dedice lucrării cu carte este din ce în ce mai mic. În Diviziunea Inter-Europeană activează foarte puțini colportori. Țări precum Germania, Franța și Spania nu au o asemenea lucrare. În Italia, Elveția, Austria și Portugalia lucrează puțini în colportaj. Bulgaria are o grupă frumoasă de 25 de persoane implicate. România este și la acest capitol fruntașă, numărând aproximativ 180 de colportori. Când ne comparăm cu ceilalți, pare un număr mare. Dar dacă ne gândim că au fost peste 400 de colportori și că numărul celor interesați scade de la an la an, ne dăm seama că lucrarea de colportaj duce lipsă de lucrători chiar și în România.

„Să ducem speranța în fiecare casă!"

Există și perspective luminoase. „Să ducem speranța în fiecare casă!" a fost mottoul acestui congres și a fost asumat cu bucurie de participanți. Au fost prezentate planuri și proiecte în care se oferă oricui dorește posibilitatea de implicare în această nobilă lucrare.

Angajarea ca evanghelist cu literatură se poate face, în funcție de posibilitate, cu normă întreagă, cu jumătate de normă sau cu numai două ore de lucru.

Cei care nu pot să își asume acest mod de lucru se pot înscrie într-unul din proiectele: „Student valdenz" sau „Valdenz pentru un an". Aceste programe se adresează în special tinerilor și au fost foarte apreciate în rândul acestora. Pentru pastori există programul „Pastor valdenz", în care pastorul și colportorul fac o echipă pentru a duce Evanghelia la oameni.

Pentru creștinul grăbit și ocupat, în care nu s-a stins totuși dorința de misiune, a fost prezentat cu această ocazie pliantul GLOW (Give Light to Our World – *Oferă lumină lumii noastre*). Acest pliant conține informații concise despre Biserica Adventistă, despre mântuire, despre stilul de viață etc. Odată ce vor fi puse la dispoziția comunităților, aceste pliante pot fi luate cu ușurință în mapă, în poșetă sau în torpedoul mașinii și oferite celor cu care interacționăm.

Posibilități și deschideri sunt foarte multe pentru această lucrare. Rămâne doar să ne căutăm locul și să răspundem chemării.

Mărturii ale harului

Cele mai mișcătoare momente ale evenimentului au fost atunci când evangheliștii cu literatură și-au mărturisit experiențele cu Dumnezeu. Au fost tineri, au fost bătrâni, au fost persoane de diferite vârste, care au arătat că această lucrare poate fi făcută de oricine.

Impresionante au fost mărturiile a două tinere, una catolică, iar cealaltă ortodoxă, care au participat la proiectul „Student valdenz". Experiențele lor, dorința de slujire și determinarea lor ar trebui să caracterizeze orice tânăr adventist.

Cea mai longevivă colportoare din Europa este o soră din Elveția. Ea a intrat în colportaj în august 1959. Mama ei fusese la rândul ei colportoare și a crescut având dorința de a sluji Domnului prin lucrarea cu literatură. Deși lucrează de 55 de ani, această soră a mărturisit cu convingere că, dacă ar trebui să aleagă din nou, ar alege tot colportajul. La vârsta de 75 de ani, cât are acum, încă lucrează și este hotărâtă să nu renunțe atâta timp cât poate merge.

Deși colportajul a fost temelia lucrării adventiste în România, în perioada comunistă nu s-a mai putut lucra cu cartea. După 1989, această lucrare a fost reluată și există printre noi persoane care de 15, 20 sau 25 de ani, activează neobosite în această lucrare.

Dorim ca Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei care au trudit în această cerească misiune. Câte suflete vor fi salvate din focul iadului prin cărți doar în cer vom afla.

Dacă ai pe inimă mântuirea oamenilor, dacă vrei să faci ceva pentru Dumnezeu, contactează neîntârziat pastorul sau Conferința și arată-ți disponibilitatea de a lucra. Pentru mai multe informații despre proiectele pentru tineri, poți vizita site-ul http://www.studentvaldenz.ro/. ■

CA_11_2014.indd 15 3/2/2021 5:46:31 PM

Cucernicul congruent

O imagine despre redeşteptare şi reformă în închinare

Un domn însoțit de o doamnă s-au oprit la un restaurant ca să cumpere ceva de mâncare, apoi au mers în parc. Când au desfăcut pachetul ca să mănânce, au avut o surpriză de proporții: în loc de mâncare era o sumă de bani. Din greșeală, li s-a dat un pachet cu toți banii care fuseseră încasați în acea zi. S-au întors și au înapoiat pachetul.

Când managerul restaurantului le-a propus să cheme televiziunea locală ca să le ia un interviu și să-i evidențieze pentru fapta aceasta de o mare corectitudine, omul a refuzat, șoptindu-i managerului: „Doamna de lângă mine nu este soția mea!"

Dacă este să vorbim de integritate, noi repetăm această situație ori de câte ori suntem inconsecvenți sau incongruenți: „Fariseule orb, curăță întâi lăuntrul paharului și al blidului, ca să fie curat și pe dinafară!" (Matei 23:26, traducere Vasile Radu și Gala Galaction,1939).

„Atunci când curățirea începe dinăuntru, se va vedea și în afară."[1]

„Dumnezeul cel Preaînalt trebuie să fie lăudat în adunarea celor credincioși. Toți cei care au conștiența unei legături vitale cu Dumnezeu ar trebui să stea înaintea Domnului ca martori pentru El, mărturisind dragostea, îndurarea și bunătatea Lui. Cuvintele să fie sincere, simple, serioase, inteligente, dintr-o inimă ce arde de dragoste pentru Dumnezeu, cu buze sfințite pentru slava Sa, pentru a face cunoscute îndurările Sale nu doar în adunarea sfinților, ci în orice loc. Priceperea omenească are o anumită înțelepciune, în măsura în care privește la Cel Nevăzut.

Când se aude susurul blând ce urmează după vântul și furtuna care mută stâncile din locul lor, toți să-și acopere fața, pentru că Dumnezeu este foarte aproape. Să se ascundă în Isus Hristos, pentru că El este locul lor de scăpare."[2]

Reformă şi rugăciune

Am extras aceste rânduri dintr-un material primit de la cineva binevoitor care dorește sincer o reformă în închinare. Însă aceste citate încadrează subiectul închinării într-o ramă care este mult mai vastă decât simpla poziție la rugăciune. În loc să trec grăbit mai departe, am fost captivat de acest subiect extrem de important în contextul dictonului-deziderat al Conferinței Generale: Redeșteptare și Reformă.

Închinarea, mai întâi privată și apoi cea publică, mi se pare un subiect de unde ar trebui să înceapă redeșteptarea și reforma. Analizând situația și observând atât la mine, cât și la alții înclinația către comoditate spirituală, am conștientizat câteva convingeri, dar și câteva întrebări:

Poziția la rugăciunea publică ar trebui să fie pe genunchi. Aceasta nu înseamnă că, atunci când stai pe scaun sau în picioare, nu ar trebui să te rogi **dacă nu** ești plecat pe genunchi. Pentru a contracara problema parchetului prea dur sau neigienizat corespunzător, se poate folosi o carte sau o revistă protejată într-o folie de plastic.

Atât în privat, cât și în public, ar trebui să existe *cel puțin o ocazie pe zi sau pe serviciu divin* în care să te pleci pe genunchi.

Dacă vă plecați pe genunchi la rugăciunea publică, se recomandă să o faceți împreună cu toți participanții, nu individual, pentru a nu favoriza mândria personală (eu sunt singurul care mă plec pe genunchi) sau critica din partea celorlalți. (Ce vrea să arate și X? Că este mai credincios?)

Dacă suntem consecvenți acasă, fiindcă avem condiții, ar trebui să ne plecăm pe genunchi la ruga pentru masă, nu să stăm în jurul mesei.

CA_11_2014.indd 16 3/2/2021 5:46:32 PM

Nu poziția la rugăciune va naște respectul față de Dumnezeu, ci invers. Impunerea unei poziții la rugăciunea publică are marele dezavantaj că-și are originea în respectul unui singur om (cel care conduce serviciul de închinare), în timp ce pentru ceilalți poate fi doar o conformare exterioară solicitată.

Dacă manifestarea respectului față de Dumnezeu prin plecarea pe genunchi este obligatorie la închinarea publică, de ce nu ar fi și ridicarea mâinilor (Psalmii 63:3; 134:2; Ezra 8:6; Plângeri 3:41; 1 Timotei 2:8), acoperirea feței (Isaia 6:2; 1 Împărați 19:13) sau un „Amin" cu voce tare (1 Corinteni 14:16; 2 Corinteni 1:20; Apocalipsa 5:14)? Nu ar trebui ca aceia care sunt cei mai vocali pentru închinarea pe genunchi să prezinte și un studiu biblic despre ridicarea mâinilor, despre acoperirea feței sau despre „Amin"-ul în public? Abordarea respectului față de Dumnezeu la închinare ar trebui să fie echilibrată și completă. Antonimele acestor două trăsături nu sună bine.

De ce nu suntem la fel de preocupați de respectul din timpul rugăciunii? Acest respect ar trebui să fie manifestat prin cuvinte care, în loc să facă parte din limbajul de lemn al unor exprimări uzate, tipice, redundante („bolborosesc spunând aceleași vorbe" – Matei 6:7), ar putea să fie dintre cele mai alese, mai frumoase și mai încărcate de sens exprimări care izvorăsc din profunzimea sufletului. A sta pe genunchi și a rosti cuvinte goale „ce din coardă au să sune", în cadrul unor rugăciuni interminabile, este un nonsens. Mă mir că nu există o preocupare la fel de mare pentru forma și conținutul exprimării la rugăciunea publică așa cum există pentru poziția la rugăciune.

Nu înțeleg apoi de ce trebuie să cuplăm niște rugăciuni publice în poziția corectă cu niște predici „răsuflate"? Oare răspunderea vorbitorului este doar să indice poziția corectă la rugăciunea publică sau să imprime mesajului său și un suflu proaspăt și plin de revelație divină? De ce trebuie să auzim mereu aceleași subiecte îmbrăcate în aceleași exprimări, când cel care este chemat la răspunderea teribilă de a-L face cunoscut pe Dumnezeu ar trebui să acorde o atenție desăvârșită atât fondului, cât și formei, îmbinând vechiul cu noul? „De aceea, orice cărturar care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar care scoate din vistieria lui lucruri noi și lucruri vechi" (Matei 13:52). M-aș bucura să găsesc într-o zi în căsuța mea de e-mail mesaje de îngrijorare cu privire la conținutul predicilor, la fel cum găsesc despre poziția la rugăciune. „Adevărul prezent" a ajuns doar o expresie învechită și nimeni nu mai știe la ce se referă (vreun subiect istoric, profetic, de doctrină?...).

Dragostea lui Dumnezeu a ajuns doar un clișeu pentru că nimeni nu mai prezintă un Dumnezeu personal, care simte, iubește, suferă, are frustrări/așteptări neîmplinite, un Dumnezeu care speră și „disperă", care-l caută și îl urmărește pe om cu pasiunea unui îndrăgostit, care se pregătește și împodobește cerul pentru întoarcerea noastră Acasă. Un Dumnezeu care sacrifică și Se sacrifică în permanență într-un act de reabilitare cosmică juridică, proces numit de noi, simplist, „mijlocire", concomitent cu restaurarea chipului Său în noi, proces numit de noi, învechit, „sfințire". Abia cunoașterea perseverentă a unui Dumnezeu de trei ori sfânt va naște în noi suficient respect încât să nu trebuiască să vină cineva să ne tragă de mânecă, să ne trimită mesaje telefonice sau e-mailuri, sau să strige la noi să ne așezăm pe genunchi atunci când ne rugăm.[3] Înaintea unui Dumnezeu personal și colosal în același timp, nu poți DECÂT să te pleci la propriu, dar și la figurat. „Cuvintele să fie sincere, simple, serioase, inteligente, dintr-o inimă ce arde de dragoste pentru Dumnezeu."[4]

Ce-mi place expresia „arde de dragoste"!...

Am cerut cândva unei adunări să înșire epitete despre Dumnezeu. Începutul a fost foarte greu, marcat de limbajul de lemn, dar, destul de repede, oamenii au început să contribuie: grozav, excelent, măreț, special, suprem, fantastic, extraordinar, imens, teribil, admirabil, magnific, superb, grandios, strălucit, formidabil, splendid, strașnic, excepțional, fenomenal etc. I-am încurajat pe cei de față să vină și cu expresii mai noi, neobișnuite. Atunci, cineva, o persoană de vârsta a treia, a venit cu o expresie din limba engleză, care aparține argoului adolescentin: „cool", care are sensul de „tare" sau „grozav". Întrebarea este: Cum pot unii vârstnici să rămână tineri când este vorba de prospețimea cunoașterii lui Dumnezeu, în timp ce unii tineri au o imagine anchilozată de la început? Oare „a arde de dragoste" este secretul? Merită repetat acest exercițiu: „Dumnezeul cel Preaînalt trebuie să fie lăudat în adunarea celor credincioși."[5]

Cunoașterea lui Dumnezeu („privește la Cel Nevăzut") este echivalentul înțelegerii lui Dumnezeu. Problema noastră este că nu suntem suficient de preocupați de înțelegerea lui Dumnezeu. Nu prea ne interesează ce simte El. Suntem mai

CA_11_2014.indd 17 3/2/2021 5:46:32 PM

În spatele oricărei forme de închinare, ar trebui să se afle o cunoaștere superioară, excepțională a lui Dumnezeu și, mai ales, o inimă cucerită de către Domnul Isus, care este oglinda sufletului lui Dumnezeu!

preocupați de ceea ce simțim noi, ce vrem noi, ce planuri și nevoi avem noi. O simplă privire la rugăciunile noastre ne arată exact ce se află în centrul preocupărilor noastre: „Doamne, dă-ne, fă-ne, du-ne, adu-ne, păzește-ne, binecuvântează-ne, promovează-ne. Fii cu noi la examen, fii cu noi la serviciu, fii cu noi la școală, fii cu noi la drum, fii cu noi la piață, fii cu noi la… biserică (unde probabil că noi ar trebui să fim cu El)."

Dacă la Rugăciunea Domnească, Dumnezeu este subiectul prim aproape la jumătate din cereri (trei din cele șapte rugăminți din „Tatăl nostru"), iar ruga pentru cele materiale este doar una din șapte, la noi, Dumnezeu este pe ultimul loc, cel mult, toate cererile fiind pentru noi și ai noștri, iar problemele materiale ocupă marea majoritate a cererilor noastre (șase din șapte rugăminți, nu una din șapte ca în „Tatăl nostru"). Dacă poziția la rugăciune ne-ar putea vindeca de egoismul nostru feroce, ar fi prea simplu și prea frumos. Din păcate, smerenia, sau umilința, nu vine din atitudini exterioare (figuri impuse), ci din înțelegerea interioară a ceea ce simte Dumnezeu, a ceea ce dorește Dumnezeu, a ceea ce reprezintă Dumnezeu, a ceea ce iubește Dumnezeu!

Aspectul final care mă preocupă în primul rând la mine este următorul: închinarea publică nu va fi de o calitate mai mare decât închinarea personală. Când spun închinare publică, nu înțeleg doar rugăciunea, ci și predica, mărturisirile publice, lauda, imnurile, programele literar-muzicale, discuțiile private din pauză și chiar anunțurile sau adunările administrative. Când spun închinare personală, nu înțeleg doar rugăciunea obișnuită sau excepțională, ci și viața de studiu, de meditație și de scris, de slujire a nevoilor familiei, bisericii și societății, corectitudinea și performanța în îndeplinirea serviciului zilnic, introspecția personală și comunicarea valorilor spirituale celor ce ne sunt aproape.

„Când se aude susurul blând care urmează după vântul și furtuna care mută stâncile din locul lor, toți să-și acopere fața, pentru că Dumnezeu este foarte aproape."[6]

Chemarea la o schimbare (din păcate, cuvântul „reformă" a devenit, paradoxal, un clișeu) este pentru toți atunci când vorbim de închinarea publică. Mă uluiește că unii apărători ai „respectului în Casa Domnului" se simt autorizați să critice orice, de la subiectul unei predici bine pregătite, la întârzierea de 10 minute de la încheierea programului. Se ajunge astfel, din nefericire, la o respingere reciprocă: acești campioni ai corectitudinii resping tot ceea ce depășește forma corectă, iar cei care slujesc cu tot sufletul ajung să respingă forma cea mai bună sau corectă. Astfel, această critică selectiv-subiectivă, și mai ales atitudinea de condamnare și de superioritate, face să se piardă acest frumos gest de plecare a genunchiului în fața Maiestății Supreme. În schimb, cel care dorește cu adevărat să producă o reformă în viața de închinare a bisericii va veni cu un program complet de schimbare, care stă pe o fundație mai sigură – redeșteptarea veritabilă, care atinge toate compartimentele vieții personale sau publice, un program care are în centru a treia Persoană a Dumnezeirii, singura care este capabilă să producă transformarea reală.

Domnul Hristos enunță printre cele opt fericiri pe aceea care te face să tremuri de bucurie și anticipare: „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu" (Matei 5:8). Se pare că vederea lui Dumnezeu depinde de altceva decât de o postură a corpului. Și invers: poziția corectă și recomandabilă la rugăciune poate sau nu să vină dintr-un respect profund al inimii.

Am ajuns astfel la concluzia că, în spatele oricărei forme de închinare, ar trebui să se afle o cunoaștere superioară, excepțională a lui Dumnezeu și, mai ales, o inimă cucerită de către Domnul Isus, care este oglinda sufletului lui Dumnezeu!

„Nu că am și apucat răsplata ori că sunt desăvârșit, dar alerg după ea s-o cuceresc, întrucât cucerit am fost și eu de către Christos Iisus." (Filipeni 3:12 – traducere Vasile Radu și Gala Galaction, 1939). ■

Constantin Dinu este medic și realizator TV. Între anii 1992-1995 și 2009-2014 a fost directorul Departamentului de Sănătate al Uniunii Române. Are un doctorat în medicină, locuiește în Tecuci și este căsătorit cu Mihaela, care este tot medic.

[1] Morris Venden, *Faith that works*, Review and Herald Publishing Association, 1980 și 1989, p. 195.

[2] Ellen White, *Manuscris 84b, 1897* – publicat în *Selected Messages*, vol. 2, 1958, p. 314–316.

[3] Aluzie la cele scrise în: Ellen White, *Notebook Leaflets*, p. 119.

[4] Ellen White, *Manuscris 84b, 1897* – publicat în *Selected Messages*, vol. 2, 1958, p. 315.

[5] *Ibidem.*

[6] *Ibidem*, p. 316.

CA_11_2014.indd 18 3/2/2021 5:46:32 PM

Comunitatea Zalău

Data exactă a sosirii mesagerilor soliei celor trei îngeri este neclară, însă cert este că, în 1938, în timpul slujirii pastorului József Pásztor, a existat o grupă de 5-7 persoane la Zalău. Când trâmbița s-a auzit, familia Boda a fost printre primele care au răspuns chemării. În 1942, această grupă s-a extins, când s-a botezat și șeful de poliție împreună cu soția sa. Munca lor neîncetată a adus alte roade.

La început s-au adunat în cămine, apoi din 1960 au început să închirieze case. Într-un interval de 20 de ani, locul adunării s-a schimbat de mai mult de patru ori. Au fost și ocazii în care au fost nevoiți să aștepte mai mult de un an pentru locul potrivit, timp în care nu s-au adunat nicăieri. În 1984 au reușit să cumpere terenul pe care se află biserica actuală, pe strada Andrei Mureșanu nr. 12. Această locuință a fost renovată și, în anul 1986, a fost închinată Domnului. Casa aceea a servit ca loc de adunare până în 2012.

Comunitatea din Zalău a avut o perioadă de maximă înflorire între anii 1994 și 2000, când avea un cor de 30 de membri tineri. Neavând un loc de adunare, frații din alte localități s-au alăturat comunității Zalău. Din cauza emigrării și a despărțirii micilor comunități, astăzi lucrurile stau altfel. 61 de membri aparțin comunității, în care se include grupa din Bucium și o parte din Doba.

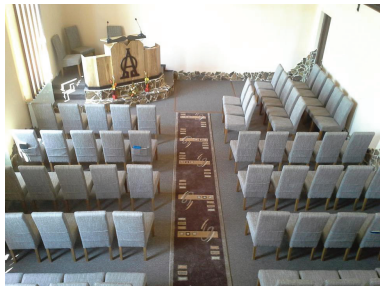

Anul trecut a devenit realitate una dintre țintele pentru care ne rugam de mult timp: o clădire nouă. Am început construcția în primăvara anului 2013, iar primul serviciu divin a avut loc în luna mai, anul curent. În 2014, la sfârșitul lunii septembrie, a avut loc un botez – 10 persoane au încheiat legământ cu Hristos.

Credem că Isus va reveni în curând. Și, pentru că avem această nădejde, ne rugăm fierbinte pentru mântuirea acestui oraș. Miracolul îl cerem de la Dumnezeu. Am dori să profităm de orice ocazie pentru a vesti Evanghelia veșnică. Planurile noastre sunt evanghelizări în mai multe limbi, menținerea deschisă a librăriei Sola Scriptura și o stație locală Radio Vocea Speranței.

Jankó Benjámin, pastor asistent
în Conferința Transilvania de Nord

Mauritania

Mauritania, o țară cu un teritoriu de peste 4 ori mai mare decât România, dar cu o populație ce depășește cu puțin 3 milioane de locuitori, este așezată pe coasta atlantică a Africii, fiind o zonă de trecere între populațiile preponderent arabe din nordul Africii și cele africane aflate la sud de Tropicul Racului. Oficial, țara se numește Republica Islamică Mauritania, are capitala la Nouakchott și este, după ultimele date ale organizațiilor umanitare, una din puținele țări de pe glob în care între 10 și 20% din populație este încă ținută în sclavie, deși oficial sclavia a fost desființată prin lege în 2007.

Colonie franceză până în 1960, Mauritania are o populație tânără, trei sferturi din populație având sub 29 de ani. În ciuda resurselor minerale ale țării, economiștii estimează că două cincimi din populație trăiește încă sub pragul sărăciei.

Țara este cunoscută pentru practica „îngrășării fetelor", un obicei străvechi care le impune taților să își forțeze fetele să mănânce mult pentru a fi astfel atractive în vederea căsătoriei.

Religia musulmană sunită este majoritară, comunitățile creștine fiind foarte rare, deși oficial legea garantează libertatea religioasă. Cea mai numeroasă comunitate creștină este cea catolică (4 500 de credincioși). Mauritania, cu doar șapte membri adventiști, face parte din Câmpul Misionar Senegal-Mauritania, cu 600 de membri.

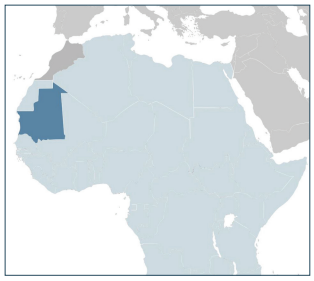

Misiunea Globală a început un proiect de misiune medicală printre musulmanii din partea de nord-vest a țării, unde asistența medicală și stilul de viață sănătos este foarte apreciat de localnici și oferă premisele organizării unei biserici adventiste. Încă din 2005, Emmanuela Jeune, care avea atunci 30 de ani, și-a văzut realizat visul de a sluji în acest teritoriu pentru triburile de musulmani nomazi și timp de cinci ani a încercat imposibilul, reușind să creeze punți și să devină un ajutor real pentru acești oameni. Exemplul ei dovedește că Dumnezeu poate și vrea să schimbe deșertul într-un loc „plin de verdeață".

Adrian Neagu, pastor în Conferința Oltenia

CA_11_2014.indd 19 3/2/2021 5:46:35 PM

Ca un bun administrator

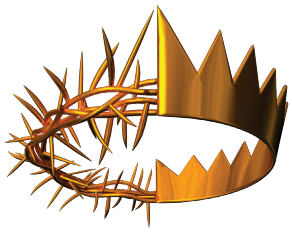

Tot ce sunt eu, ca răspuns la tot ce este Dumnezeu.

Institutul Teologic Adventist din Cernica a fost gazda unui curs de instruire în administrarea creștină a vieții. Evenimentul s-a desfășurat în perioada 26–28 septembrie și a avut invitați atât din partea Conferinței Generale, cât și din partea Diviziunii Inter-Europene. Au fost prezenți Erika Puni, directorul Departamentului Administrarea Creștină a Vieții (ACV) la Conferința Generală, Larry Evans și Mario Niño, directori asociați la aceeași instituție. Din partea Diviziunii Inter-Europene au participat Paolo Benini, directorul Departamentului ACV, și Corrado Cozzi, director asociat. Eduard Călugăru a reprezentat Uniunea Română în calitate de trezorier și responsabil al Departamentului ACV.

Evenimentul s-a bucurat de o participare numeroasă. Delegați din toată țara, pastori și laici, au asistat la prezentări și seminare de informare, motivare și consacrare. Aproximativ 800 de persoane au participat la serviciul divin din Sabat, program care a fost transmis și la SperanțaTV.

Cursurile de instruire în administrarea creștină a vieții au cuprins două mari părți. A fost o parte generală, care se adresa tuturor participanților. Aici au fost abordate teme despre natura administrării creștine, ce sunt darurile și zecimile, cum putem fi ispravnici mai buni.

Cealaltă parte s-a adresat adolescenților și tinerilor. Ei au aflat cum pot să îmbine entuziasmul lor cu experiența celor mai în vârstă pentru a transmite în mod eficient speranța celor din jur. Numărul mare de tineri prezenți, majoritatea proveniți de la Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu" din București, a făcut ca atmosfera să fie entuziasmantă și jovială.

Administrarea creștină – un fel de a fi

Administrarea creștină a vieții presupune a-ți trăi viața conform principiilor creștine. Premisa principală este aceea că Dumnezeu este proprietarul a tot ceea ce avem și suntem, iar noi am primit în administrare trupurile, însușirile și resursele, care trebuie folosite numai spre slava lui Dumnezeu și spre binele celor din jur. Mottoul Departamentului ACV cuprinde acest crez: „Tot ce sunt eu, ca răspuns la tot ce este Dumnezeu" (engleză: *My all in response to God's all*). Administrarea creștină a vieții este acel fel de a fi al credinciosului, ca urmare a faptului că Hristos stăpânește în viața lui zi de zi. Aceasta include supunerea totală a voinței, a minții, a valorilor și a comportamentului pentru a fi conduse și înnobilate de Hristos prin Duhul Sfânt.

Logoul acestui departament este reprezentat grafic prin cele două coroane ale lui Isus, reunite într-una singură. Cununa de spini ne aduce aminte că El este Mântuitorul nostru. Diadema biruinței ne arată că El stăpânește în cer și pe pământ. Prima coroană ne determină să ne predăm lui Isus cu recunoștință. Cea de-a doua ne face să ne supunem Lui cu totul. Astfel, administrarea creștină este răspunsul nostru pentru acest Isus, care este Domn și Mântuitor. Oferim tot ce suntem noi, ca răspuns la tot ce este El. În plus, ne aducem aminte că, prin suferințele Sale, ne găsim mântuirea, iar prin biruința Sa, ne aflăm drumul spre coroana care ne așteaptă în ceruri.

Să trăim ca administratori

În mesajul principal din Sabat, fratele Erika Puni a prezentat șapte principii extrase din experiența lui Iov despre ce înseamnă să trăim ca niște administratori credincioși. Despre Iov ni se spune că era un om drept și curat, care se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău. Dumnezeu îl binecuvântase, dându-i o mare avuție și zece copii. Însă Iov a fost pus la încercare. Tot ceea ce avea, inclusiv cei zece copii, i-a fost luat într-o singură noapte. Iar el a fost lovit cu o „bubă rea și dureroasă". Din această experiență au fost extrase șapte principii ale administrării creștine:

- A fi drept în relația cu Dumnezeu este mult mai important decât a fi bogat. Prin credința și statornicia sa, Iov ne-a învățat că trebuie să-i fim credincioși lui Dumnezeu atât în vreme de bunăstare, cât și în suferință.
- Dăruirea este o parte normală a relației cu Dumnezeu. Iov își manifesta încrederea și re-

CA_11_2014.indd 20 3/2/2021 5:46:35 PM

cunoștința față de Dumnezeu aducând jertfe și arderi-de-tot.

- În această lume, chiar și cei neprihăniți vor trece prin necazuri, pierderi și moarte. Faptul că era drept nu l-a scutit pe Iov de suferință și durere. Copiii lui Dumnezeu nu sunt imuni la pierdere și moarte.
- Dumnezeu permite ca anumite lucruri să se întâmple, dar nu este responsabil pentru moarte. Diavolul este cel care aduce distrugere, păcat și moarte. Dumnezeu poate îngădui aceste lucruri pentru împlinirea scopurilor Sale.
- Un Dumnezeu puternic susține și controlează viața și bunurile copiilor Săi. În calitate de creator și susținător al lumii, Dumnezeu oferă binecuvântare și Își susține poporul.
- Dumnezeu este proprietarul tuturor lucrurilor; oamenii sunt doar administratori ai resurselor Sale. Lui îi aparțin viața și bunurile noastre. Omul nu aduce și nici nu ia nimic de aici: „Gol am ieșit din pântecele mamei mele și gol mă voi întoarce în sânul pământului" (Iov 1:21).
- Chiar și în mijlocul încercărilor, Dumnezeu rămâne vrednic de închinare. Îndemnat de propria soție să își curme suferința blestemând, Iov a mustrat-o pentru îndemnul ei, apoi s-a închinat lui Dumnezeu. El este vrednic să primească întotdeauna închinarea noastră.

Generaţii care interacţionează

Un accent deosebit la aceste cursuri a fost pus pe instruirea tinerilor. Ideea de bază transmisă a fost aceea ca tinerii să facă echipe cu persoane adulte pentru o eficiență mai mare în slujirea celorlalți. Experiența și înțelepciunea adulților ar trebui conjugată cu entuziasmul și creativitatea tinerilor. În acest fel, rezultatele misionare ar fi mai bune. Adulții pot fi depășiți uneori în abordare și în idei; tinerii, deși sunt entuziaști, sunt lipsiți de experiență. Însă, îmbinând curajul cu strategia sau planificarea și creativitatea cu seriozitatea, mesajul speranței poate fi din nou relevant pentru o societate în continuă schimbare.

Tinerii au fost deschiși și au primit cu entuziasm acest mesaj. Iată ce ne-au declarat câțiva dintre ei despre acest eveniment:

„Sâmbătă am învățat ce este isprăvnicia și cum pot tinerii și adulții să se unească și să combine ideile și entuziasmul cu înțelepciunea și experiența. La cursul de duminică, am învățat despre cele șapte principii ale unui bun administrator... A fost o experiență frumoasă să vin la acest curs și voi încerca să aplic ce am învățat." *Eveline Nicolae*

„Aceste prezentări mi-au deschis un orizont nou. Adică... administrarea creștină era zecime și daruri, nu-i așa? Acum pot să spun: Cu siguranță, nu doar atât! Am învățat despre faptul că administrarea creștină este o altă expresie a sfințirii și sunt încântat de acest rol pe care Dumnezeu l-a încredințat oamenilor – de a fi administratorii săi credincioși." *Daniel Tudorie Jr.*

„Am fost foarte impresionat de cele prezentate. Pentru mine ca și pentru mulți alți tineri, conceptul de administrator creștin era ceva vag. După aceste prezentări, am înțeles mai bine ce înseamnă administrarea creștină a vieții. Mi-a plăcut faptul că nu a fost numai teorie, ci au fost și idei practice." *Răzvan Lup*

„Bine, rob bun şi credincios..."

Atât participanții, cât și invitații s-au bucurat de un eveniment frumos. Oaspeții de la Conferința Generală au fost impresionați de numărul mare de participanți și de interesul lor pentru administrarea creștină. Prezentările au fost împletite cu piese muzicale interpretate de solista Larisa Brașov, grupul bărbătesc Adverum și de Corul Liceului Adventist. Toate acestea, împreună cu spațiul generos pus la dispoziție de Institutul Teologic Adventist, au făcut ca evenimentul să fie trecut în lista amintirilor frumoase.

Ne dorim doar ca Cel ce ne-a chemat și ne-a numit ispravnici să poată spune cu satisfacție despre fiecare dintre noi: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!" (Matei 25:21,23). Acestea sunt cele mai minunate cuvinte pe care le poate auzi un administrator creștin. ■

CA_11_2014.indd 21 3/2/2021 5:46:37 PM

Mesajul Bisericii Adventiste cu privire la alegerile prezidenţiale

Alegerea unei persoane în funcția de președinte al României are un impact important în viața societății românești în ansamblul ei, dar și asupra vieții noastre ca biserică, având în vedere rolul activ al acestuia în administrația statului.

În acest context în care procesul electoral este în plină desfășurare, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea dorește să facă în mod public câteva precizări:

Credincioșii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și din diaspora sunt îndemnați să aducă în fața lui Dumnezeu, prin rugăciune consacrată, subiectul alegerii noului președinte al României.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își asumă responsabilitatea pe care o are în influențarea pozitivă a societății, în apărarea libertății religioase și de conștiință a tuturor oamenilor, precum și în slujirea semenilor, menținându-și în același timp neutralitatea deplină din punct de vedere politic.

Din acest motiv, Biserica Adventistă nu recomandă niciodată un anumit partid politic sau un anumit candidat. Cu toate acestea, ea subliniază importanța alegerii unei persoane pe baza atitudinii sale față de principiile și standardele morale promovate, indiferent de culoarea politică a acesteia.

Respectând opțiunile politice ale fiecărui credincios în parte, Biserica Adventistă le recomandă membrilor săi ca, în calitate de cetățeni români cu drepturi depline, dincolo de orice preferințe și interese personale, să susțină persoane care au dovedit că înțeleg și acceptă pe deplin importanța următoarelor puncte:

- Garantarea libertății religioase și de conștiință;
- Neutralitatea față de orice credință religioasă și promovarea egalității tuturor cultelor în fața legii și a autorităților publice;
- Respectarea separării dintre biserică și stat;
- Ataşamentul deplin față de valorile creștine în domeniul familiei, al vieții și al demnității umane.

Marius Munteanu este preşedintele Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.

În același timp, Biserica Adventistă face un apel către candidați și către partidele politice care îi susțin pe aceștia, de a se distanța de tema polarizantă a apartenenței confesionale și de a se apropia mai mult de valorile biblice sau morale comune. România este patria tuturor cetățenilor ei, indiferent de apartenența religioasă.

Sugerarea unei legături între apartenența confesională și identitatea națională este contraproductivă, eronată și produce tensiuni religioase inutile, bazate pe impulsuri fundamentaliste, nespecifice unor țări moderne, europene.

Credem că nevoile reale ale cetățenilor și situația generală a României oferă mult mai multe teme importante care pot aduce atât pacea socială, cât și bunăstarea cetățenilor ei, indiferent de etnie sau apartenența confesională a acestora.

Asigurăm orice candidat și reprezentant al statului român de întreaga noastră prețuire și de faptul că ne vom ruga pentru binele patriei noastre, România, și pentru conducătorii ei, așa cum ne învață Biblia în întâia epistolă către Timotei, capitolul 2:1,2: „Vă îndemn dar înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.” ■

CA_11_2014.indd 22 3/2/2021 5:46:38 PM

Are biserica puterea de a ierta păcatele?

În Ioan 20:22,23, citim: „După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: «Luați Duh Sfânt! Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate și celor ce le veți ține vor fi ținute.»"

Pasajul acesta a fost mereu subiect de controversă între creștinismul istoric – ortodox și catolic – și protestantism. Prin acest verset, a împuternicit Isus biserica, prin reprezentanții ei, să ierte păcatele?

Despre iertare

Iertarea păcatului este un act al harului divin, îndreptat către ființele păcătoase, și este posibil doar prin jertfa mântuitoare a lui Hristos. Aceasta este temelia iertării: „Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?" (Marcu 2:7). Doar Dumnezeu poate să ierte păcatele oamenilor și nimeni altcineva. Iar noi suntem îndemnați să avem aceeași dispoziție iertătoare. Isus ne învață să „iertăm greșiților noștri", după cum așteptăm ca Dumnezeu „să ne ierte greșelile noastre" (Matei 6:12). Dacă cineva îmi greșește, am privilegiul și porunca de a trăi această experiență cerească (vezi Luca 17:4). Însă iertarea pentru ofensa personală adusă nu îi asigură celui greșit ștergerea păcatului din cărțile cerești sau mântuirea; aceasta se întâmplă doar prin sângele lui Hristos. Iertarea pe care o acordăm noi asigură doar posibilitatea refacerii relației între părțile implicate. **Omul poate ierta doar pe cel care i-a greșit lui direct, și atât!**

Contrazice Ioan principiul biblic exprimat mai sus?

În Ioan 20, Isus Se adresează ucenicilor și prin ei vorbește și instruiește întreaga biserică. Contextul pasajului ne spune că, după înviere, Isus S-a arătat ucenicilor și le-a dat următoarea poruncă, încorporând misiunea lor în propria Sa misiune: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi" (Ioan 20:21). Apoi le-a dat Duhul Sfânt, prin care trebuiau să facă următoarele: „Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate; și celor ce le veți ține vor fi ținute" (Ioan 20:23).

Dacă la principiile biblice de mai sus adăugăm relatarea lui Luca despre același eveniment ca cel din Ioan 20:23, înțelegem foarte bine mesajul textului. În Luca citim: „Să se propovăduiască tuturor neamurilor pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim" (Luca 24:47). Astfel, înțelegem că **Isus nu a dat putere bisericii Sale să ierte păcatele oamenilor în general, ci să proclame lumii adevărul despre iertarea lui Dumnezeu, prin crucea lui Hristos**. La Cincizecime, Petru a vestit Evanghelia iertării păcatelor (Faptele apostolilor 2:38). Dacă apostolii nu predicau Evanghelia iertării, oamenii nu găseau iertarea, neștiind cum să o obțină, și astfel păcatele lor erau păstrate. Biserica are o serioasă responsabilitate de a proclama iertarea și a-i integra în frăția celor credincioși pe cei care răspund la chemarea Evangheliei; în același timp, biserica trebuie să le prezinte consecințele lipsei pocăinței.

Numai atunci când ne mărturisim păcatele găsim iertarea lui Dumnezeu, prin Hristos: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire" (1 Ioan 1:9). Așadar, Isus nu a împuternicit biserica să ierte păcatele, ci să vestească lumii mesajul iertării lui Dumnezeu.

Concluzie

Nu găsim nicăieri în Biblie ceva care să sugereze faptul că Isus a instituit practica ecleziastică a confesiunii, sau a spovedaniei, ori absolvirea de păcate printr-un preot sau alt oficial al vreunei biserici. Acestea sunt practici mult mai târzii în istoria bisericii postapostolice și nu pot fi citite în acest text sau în texte asemănătoare. Din jertfa Domnului Hristos, înțelegem datoria noastră de a-i ierta pe cei care ne greșesc și de a încerca refacerea relației cu ei, în spirit creștin. În același timp, doar Dumnezeu îi poate acorda omului iertarea mântuitoare. ■

GabrielIșvan, directorul Departamentului Libertate Religioasă și Comunicare, Conferința Muntenia.

CA_11_2014.indd 23 3/2/2021 5:46:39 PM

Mileniul: sus în cer şi jos pe pământ

În descrierea lui Isus de la ziua parusiei, se găsesc trei expresii ale mâniei: „Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu" (Apocalipsa 19:15). Dintre cele trei instrumente: sabia, toiagul și teascul, numai primul este menționat ca fiind folosit (vezi Apocalipsa 19:21), iar acesta aduce moartea tuturor oamenilor care sunt în război cu Cerul la ziua întâlnirii. Sabia judecății ieșea din gura lui Isus, ceea ce arată clar că este vorba aici nu de o sabie adevărată, ci mai degrabă de o rostire a unei judecăți. Dreptul lui Isus de a riposta (prin sentința de condamnare) nu vine în primul rând din maiestatea Sa de Domn al domnilor, ci din sacrificiul Său. Vă amintesc un detaliu aici: Ioan Îl vede pe Isus îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge (Apocalipsa 19:13) înainte de a anunța că Cel îmbrăcat astfel va călca neamurile în teascul mâniei. Așadar, roșul hainei lui Isus nu este de la sângele celor răi, ci de la sângele Său. Sacrificiul Său este ceea ce Îl îndreptățește pe Isus să mântuiască, dar și să-i judece pe cei care I-au refuzat mântuirea. Înainte de a parcurge secțiunile acestui studiu, aș dori să spun că viziunea din capitolul 20 nu este scrisă într-o manieră cronologică. Pentru a pune toate piesele cap la cap, ne vom ghida după trei concepte-pilon: prima înviere, judecata și a doua înviere. Dar mai întâi, vom vedea care sunt principalele opinii despre mileniu.

Concepţii despre mileniu

Nu toți specialiștii au aceeași concepție despre durata, caracterul și amplasarea în timp a celor o mie de ani. Există în esență trei mari opinii. *Amilenialismul* este viziunea cea mai veche și cea mai răspândită, conform căreia mileniul nu este echivalent cu o mie de ani literali și nu este așezat în timp în funcție de a doua venire (ca următoarele două variante). Pe scurt, amilenialismul este ideea că cei o mie de ani reprezintă perioada dintre prima și a doua venire a lui Hristos. Prin influența lui Augustin, amilenialismul a ajuns, începând cu secolul al V-lea, să fie poziția oficială a Bisericii Romano-Catolice și, mai târziu, a Bisericii Ortodoxe. În această concepție, mileniul este era bisericii creștine care trebuie să domnească în lume împreună cu Hristos.

Postmilenialismul s-a născut ca o viziune optimistă ce s-a conturat prin secolul al XVII-lea, care întrezărea că, prin predicarea Evangheliei și prin reforme sociale, întreaga lume va fi creștinată și ceea ce va urma va fi o perioadă de o mie de ani de neprihănire, pace și prosperitate. În această concepție, Isus ar veni la sfârșitul perioadei de o mie de ani. La sfârșitul secolului XX, după două războaie mondiale și apariția erei nucleare, tot mai mulți s-au convins că societatea nu se face mai bună.

A treia abordare este una pesimistă. Se numește *premilenialism* și susține ideea că Isus va veni înainte de cei o mie de ani. Există mai multe forme de premilenialism, dar cea mai răspândită este dispensaționalismul, care susține că biserica credincioasă va fi răpită în secret, iudeii se vor converti la creștinism într-un timp de șapte ani de necaz, în care antihrist îi va persecuta. Majoritatea argumentelor acestei concepții se bazează pe profețiile Vechiului Testament despre Israelul antic, fără a se ține seama de faptul că acele oracole profetice au fost condiționate și au eșuat pentru totdeauna odată cu Israelul.

Concepția susținută în acest articol este tot premilenială, dar are drept fundament textul din Apocalipsa 20 și alte informații din NT despre conceptele asociate cu descrierile din acest capitol.

Captivitatea balaurului

Apocalipsa 19:19,20 ne-a arătat că, la războiul de la Armaghedon, fiara și prorocul mincinos sunt prinși și aruncați în iazul de foc, iar toți ceilalți, sub conducerea împăraților pământului, sunt omorâți de sabia care ieșea din gura lui

CA_11_2014.indd 24 3/2/2021 5:46:39 PM

Isus. Mai este însă un personaj de care se ocupă primele trei versete din capitolul 20. Este vorba despre balaur, care la ziua Domnului nu este pedepsit, dar căruia i se restrânge activitatea.

Tabloul este unul simbolic. Balaurul este prins de un înger, legat cu un lanț mare, aruncat în abis și închis acolo pentru o mie de ani. Satana este înger, având o natură spirituală (cf. Evrei 1:14). El nu poate fi legat cu lanțul (fie el și mare) și sechestrat într-o încăpere. Abisul este simbolul detenției (Luca 8:31), dar această detenție nu este geografică, ci ține de restrângerea activității. De aici și caracterul surprinzător al scopului pentru care balaurul este închis – „pentru a nu mai înșela neamurile" – în condițiile în care Apocalipsa 19:21 arată clar că „ceilalți [adică neamurile] au fost uciși".

De fapt, tocmai pentru că nu mai sunt neamurile în viață este balaurul închis în Adânc. Adâncul este, de fapt, starea lui Satana de inactivitate forțată, care îi dă teribila șansă de a se opri din cursa nebună de a înșela neamurile și a le lovi cu o mânie mare (vezi Apocalipsa 12:9,12), a medita asupra a ceea ce a ajuns și, mai cumplit, de a-și număra roadele nefaste.

Judecata de apoi şi Armaghedonul postmilenial

Perioada de o mie de ani, în care pe pământ nu se va mai întâmpla nimic, va fi plină de activitate în cer. Apocalipsa 20:4 vorbește despre judecata de apoi. După încheierea acesteia, pe pământ va avea loc a doua înviere și pedepsirea celor răi. Înainte de a vedea câteva elemente fundamentale ale acestor scenarii, ar fi util să privim pasajele 20:4-10 și 20:11-15 față în față, căci sunt paralele.

Judecătorii sunt sfinții în general (cf. 1 Corinteni 6:2), dar Apocalipsa îi menționează pe martiri ca având un rol activ în judecată. Sunt cei a căror cerere pentru judecată și răzbunare s-a amânat în Apocalipsa 6:9-11. Cei judecați sunt atât îngerii rebeli (1 Corinteni 6:3), cât și locuitorii pământului, adică toți aceia care nu au fost înviați la prima înviere (cf. 1 Tesaloniceni 4:16; Apocalipsa 20:5) sau care erau în viață la momentul eschatonului, dar care au murit la descoperirea lui Hristos pe norii cerului (Apocalipsa 19:21). Foarte important de spus este că această judecată nu stabilește soarta celor răi (demoni și oameni) (cf. Matei 8:28,29; Ioan 3:18), ci proporția condamnării.

Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat și va ieși din temnița lui ca să înșele neamurile.

La finele mileniului are loc a doua înviere și reactivarea balaurului. Grupa ieșită la viață se numește Gog și Magog (Apocalipsa 20:8), care în Ezechiel 38–39 este dușmanul lui Israel, cel care invadează din nord. Faptul că aceștia, sub comanda lui Satana, atacă cetatea sfinților (Apocalipsa 20:9) arată că iazul de foc este meritat. Acest foc nu este veșnic, căci Apocalipsa 20:9 spune că focul i-a consumat pe cei răi. Iazul de foc este moartea a doua, adică moartea ireversibilă, aceea din care nu există întoarcere. Este acea „pierzare veșnică de la fața Domnului" (2 Tesaloniceni 2:9).

Acest capitol cenușiu contrastează puternic cu actul creator al Atotputernicului Dumnezeu, care face un cer nou și un pământ nou (Apocalipsa 21). ■

Apocalipsa 20:4-10	**Apocalipsa 20:11-15**
Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata. (20:4)	Și morții au fost judecați după faptele lor (20:12). Fiecare a fost judecat după faptele lui. (20:13b)
Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. (20:5). Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat și va ieși din temnița lui ca să înșele neamurile. (20:7,8)	Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. (20:13a)
Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea preaiubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit. (20:9)	Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc. (20:15)

Laurențiu Moț, as. univ. dr. în teologia Noului Testament, Institutul Teologic Adventist, Cernica.

CA_11_2014.indd 25 3/2/2021 5:46:39 PM

Misiunea adventistă în atenţia Securităţii

În primii ani de după cel de-al Doilea Război Mondial, în România dominată de sistemul sovietic se promitea o libertate de manifestare religioasă fără precedent. În realitate, aceasta nu era decât o manevră a puterii comuniste, care dorea să-și câștige simpatia maselor în vederea obținerii supremației asupra tuturor forțelor politice existente atunci în țară.

Biserica Adventistă însă și-a continuat lucrarea, fără a fi influențată în vreun fel de ochii ageri ai organelor de ordine și mai târziu de Securitate, care erau atente la orice posibilă acțiune subversivă a credincioșilor împotriva sistemului politic de atunci. Printre expresiile uzuale, cea mai folosită era: „Chiaburimea dușmănoasă care va încerca prin activitatea ei să submineze regimul nostru de democrație populară."[1]

Misiune supravegheată

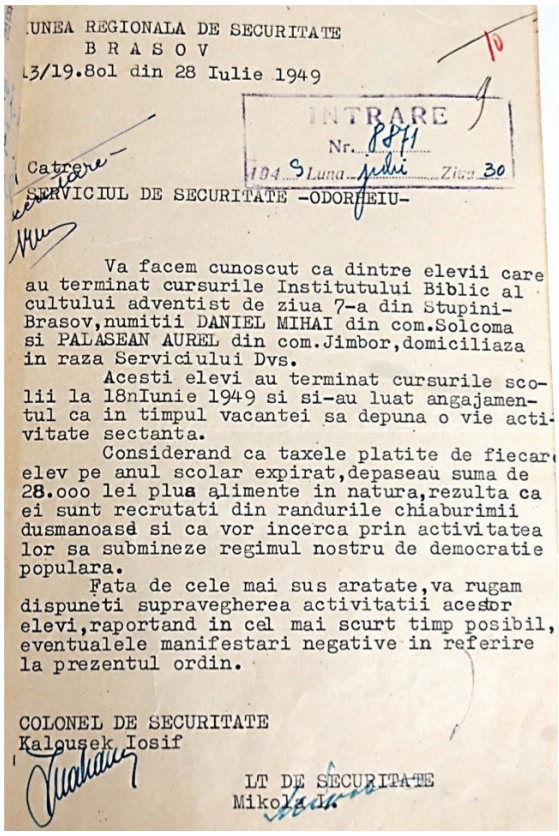
UNEA REGIONALA DE SECURITATE
B R A S O V
3/19.801 din 28 Iulie 1949

INTRARE
Nr. 8871
1949 Luna iulie Ziua 30

Catre
SERVICIUL DE SECURITATE -ODORHEIU-

Va facem cunoscut ca dintre elevii care au terminat cursurile Institutului Biblic al cultului adventist de ziua 7-a din Stupini-Brasov,numitii DANIEL MIHAI din com.Solcoma si PALASEAN AUREL din com.Jimbor,domiciliaza in raza Serviciului Dvs.

Acesti elevi au terminat cursurile scolii la 18nIunie 1949 si si-au luat angajamentul ca in timpul vacantei sa depuna o vie activitate sectanta.

Considerand ca taxele platite de fiecare elev pe anul scolar expirat,depaseau suma de 28.000 lei plus alimente in natura,rezulta ca ei sunt recrutati din randurile chiaburimii dusmanoase si ca vor incerca prin activitatea lor sa submineze regimul nostru de democratie populara.

Fata de cele mai sus aratate,va rugam dispuneti supravegherea activitatii acestor elevi,raportand in cel mai scurt timp posibil, eventualele manifestari negative in referire la prezentul ordin.

COLONEL DE SECURITATE
Kalousek Iosif

LT DE SECURITATE
Mikola

În iunie 1949, la Ocnița, județul Bistrița, a avut loc un botez, în prezența a aproximativ 120 de persoane, despre care mai multe filiale ale Securității din zonă își reproșează una alteia că le-a scăpat din mână evenimentul datorită unor deficiențe de informare la timp.[2]

Zona Secuimii era intens supravegheată, fiind considerată un focar social periculos pentru regimul comunist. Lucrarea adventiștilor, deși firavă, era în atenția organelor de Securitate, care suspectau orice mișcare ce nu se potrivea cu tiparele comuniste. Despre elevii care au absolvit cursurile Școlii Misionare de la Brașov–Stupini, prezenți acolo, în 18 iunie 1949 se menționa că „...și-au luat angajamentul ca în timpul vacanței să depună o vie activitate sectantă. Considerând că taxele plătite de fiecare elev pe anul școlar expirat depășeau suma de 28 000 lei plus alimente în natură, rezultă că ei sunt recrutați din rândurile chiaburimii dușmănoase și că vor încerca să submineze regimul nostru de democrație populară"[3]. Unul dintre cei mai urmăriți elevi de atunci era Pălășan Aurel, ale cărui date personale erau luate în evidențele Securității încă de când se pregătea la Stupini pentru lucrarea de pastorație.[4]

În 17 august 1949, Securitatea a interceptat scrisoarea lui Miklos Imre din Filia, jud. Odorhei, destinată „fratelui său Miklos Alexandru, deținut la Penitenciarul Militar din Brașov, condamnat la trei ani de închisoare pentru delictul de nesupunere. Din informații, Miklos Alexandru este membru al Cultului Adventist de Ziua a 7-a"[5]. Motivul concret al condamnării era refuzul de a lucra și a face instrucție în ziua de sâmbătă, afirmat ferm cu ocazia încorporării în Armata RPR. În Filia erau „10 familii, cca 35-40 de persoane, adepții cultului „Adventist de Ziua a 7-a".

Ieșirile de laudă și părtășie în natură ale adventiștilor erau ocazii de bucurie care au devenit obiect de urmărire a organelor de supraveghere. În aceeași perioadă, Lakatos Elisabeta, din Odorheiul Secuiesc, str. Orban Balazs nr. 54, este menționată că a participat la un curs de instruire pentru evanghelizare la Trei-Scaune, de unde a plecat la Sfântu Gheorghe și alte localități din plasa Covasna, pentru a practica cele învățate despre misiunea adventistă.[6]

Despre Biro Francisc, din Torba, jud. Mureș, „plecat la sfârșitul lunei iulie a.c. [1949 n.a.] la Brașov pentru a urma și pe mai departe cursurile Institutului Biblic", se menționează: „Cât timp a stat în comună, a ținut predici cu caracter religios, fără a avea însă o activitate antiguvernamentală."[7]

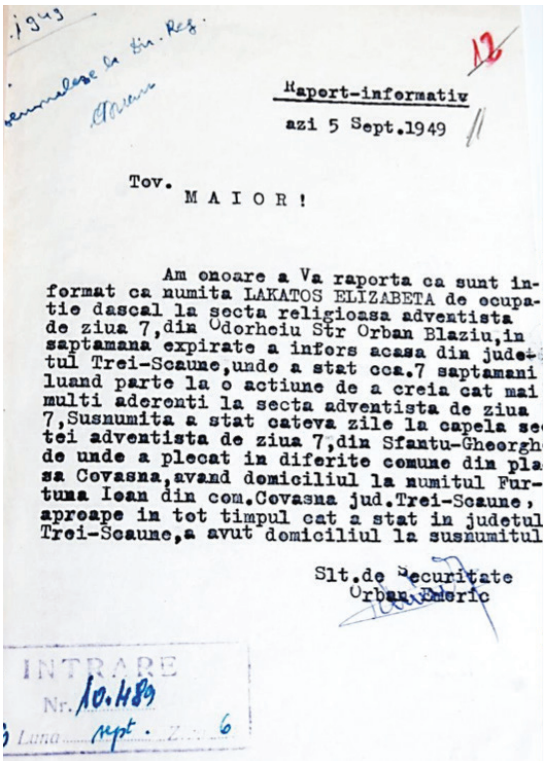

Raport-informativ

azi 5 Sept.1949

Tov.
M A I O R !

Am onoare a Va raporta ca sunt informat ca numita LAKATOS ELIZABETA de ocupatie dascal la secta religioasa adventista de ziua 7, din Odorheiu Str Orban Blaziu, in saptamana expirate a infors acasa din judetul Trei-Scaune, unde a stat cca.7 saptamani luand parte la o actiune de a creia cat mai multi aderenti la secta adventista de ziua 7, Susnumita a stat cateva zile la capela sectei adventista de ziua 7, din Sfantu-Gheorghe de unde a plecat in diferite comune din plasa Covasna, avand domiciliul la numitul Furtuna Ioan din com.Covasna jud.Trei-Scaune, aproape in tot timpul cat a stat in judetul Trei-Scaune, a avut domiciliul la susnumitul

Slt.de Securitate
Orban Emeric

INTRARE
Nr. 10.489
Luna sept. Ziua 6

Suspiciune fără obiect

Este remarcabil faptul că în acest timp, în zona de est a Transilvaniei, mai ales Ținutul Secuimii, Securitatea nu a remarcat acțiuni subversive fățișe ale adventiștilor. Caracterizarea acestora este, în general, ca fiind fără apartenență politică, majoritatea fiind săraci și care își trăiesc ferm credința și convingerile spirituale, indiferent de orientările spirituale din jur.

„Privitor la elevii care au urmat cursurile Institutului Biblic al Cultului Adventist de Ziua a 7-a din Stupini-Brașov, raportăm că în urma supravegherii efectuate asupra elevilor, până în prezent nu ni s-a semnalat a avea aceștia manifestări antidemocratice și nici activitate religioasă mai însemnată."[8]

Analizând starea de spirit a oamenilor din localitățile în care erau și adventiști, Biroul Securității din Sovata remarca: „Starea de spirit cu ocazia botezului celor 6 membri ai cultului Adventist de ziua 7-a din comuna Sărățeni, printre locuitorii comunei a fost de nemulțumire, datorită faptului că membrii acestei secte, în loc să lucreze sâmbăta, se plimbă prin comună în haine de sărbătoare. La acest botez, a vorbit predicatorul cultului numitul Nemes Alexandru, raportat de noi cu raportul nr. 644 din 25.6.1949, în a cărui cuvântare nu s-a observat un substrat politic. Cei botezați nu sunt copii [ai adventiștilor n.a.], cum a fost raportat, ei fiind locuitori din mai multe comune, după cum urmează: Pascu Nicolaie,… fără avere, din Sărățeni; Madaras Daniel… cu 2 ha de pământ, din Sărățeni; Kenderes Ioan,…1 ha de pământ, din Chibed. Celelalte trei persoane botezate sunt din Șiclod și Solocma, jud. Odorhei."[9]

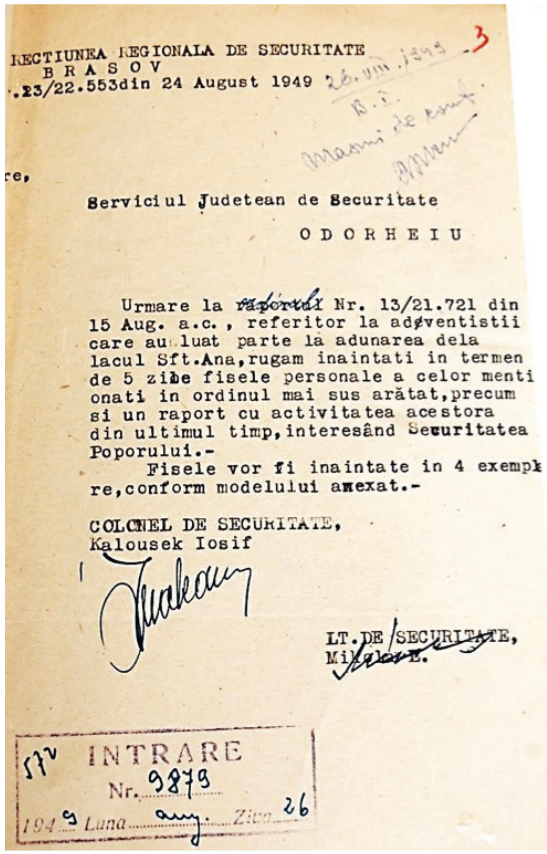

SECTIUNEA REGIONALA DE SECURITATE
B R A S O V
.23/22.553din 24 August 1949

Serviciul Judetean de Securitate
O D O R H E I U

Urmare la raportul Nr. 13/21.721 din 15 Aug. a.c., referitor la adventistii care au luat parte la adunarea dela lacul Sft.Ana, rugam inaintati in termen de 5 zile fisele personale a celor mentionati in ordinul mai sus arătat, precum si un raport cu activitatea acestora din ultimul timp, interesând Securitatea Poporului.-

Fisele vor fi inaintate in 4 exemplare, conform modelului amexat.-

COLONEL DE SECURITATE,
Kalousek Iosif

LT.DE SECURITATE,
Mi...

INTRARE
Nr. 9879
1949 Luna aug. Ziua 26

Cele de mai sus sunt doar câteva mostre ale lucrării Bisericii Adventiste de după război, într-o zonă cu activitate spirituală aparent anemică și destul de puțin cunoscută. În ciuda interpretărilor, urmăririi, suspectării, piedicilor sau condamnărilor, credincioșii își trăiau credința așa cum au primit-o, ca pe o prioritate incontestabilă.

Astăzi nu mai avem probleme privind trăirea credinței, despre care ne place să spunem că ne-am însușit-o. Posibilitățile de comunicare, informare, deplasare și lucrare de astăzi sunt incomparabile cu cele de atunci. Și pe deasupra ne bucurăm și de o libertate cum n-a mai fost în istoria Bisericii Adventiste din România. Înțelepciunea și perseverența celor din trecut, în privința credinței și a lucrării, ne încurajează să grăbim încheierea lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Sau, poate, ne mustră pentru lipsa noastră de implicare, fiind preocupați cu alte priorități personale sau familiale, în dauna misiunii. Consider că este momentul să ne revedem sensul existenței noastre ca individ și ca biserică pe acest pământ. Pentru că există un sens clar și precis. Nu câștigul, ci … câștigarea. De suflete. ■

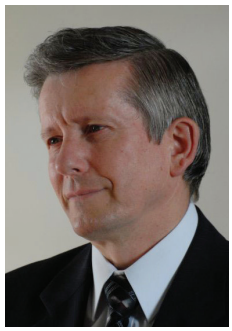

Iosif Suciu, pastor în Conferința Transilvania de Sud.

---

[1] Arhivele Naționale Direcția Județeană Mureș, *Inspectoratul Județean M.I. Dir. Reg. M.A.I. Dosar nr. 79, f.44.*
[2] *Ibidem*, Dosar nr. 82, f.20.
[3] *Ibidem*, *Dosar nr.1346, f.9.*
[4] Idem, *f.8.*
[5] Idem, *f.13.*
[6] Arhivele Naționale Direcția Județeană Mureș, *Inspectoratul Județean M.I. Dir. Reg. M.A.I. Dosar nr. 1346, f.11.*
[7] Arhivele Naționale Direcția Județeană Mureș, *Inspectoratul Județean M.I. Dir. Reg. M.A.I. Dosar nr. 79, f.50.*
8 Idem.
9 Arhivele Naționale Direcția Județeană Mureș, *Inspectoratul Județean M.I. Dir. Reg. M.A.I. Dosar nr. 677, f.10.*

CA_11_2014.indd 27 3/2/2021 5:46:39 PM

Prim-diaconeasa – o mamă pentru Israel

*Acest articol a fost preluat din **Curierul Adventist**, nr. 3 (martie), 2011.*

de Iosif Diaconu

Orice comunitate eficientă are un serviciu de diaconie bine organizat. Iar aceasta implică acțiunea sincronizată a celor două laturi: diaconia fraților și diaconia surorilor. De aceea, rolul și responsabilitatea atât a prim-diaconului, cât și a prim-diaconesei sunt deosebit de importante. Consacrarea, spiritul practic și influența lor pot fi secretul tăcut al multor lucruri pozitive care au loc în comunitate. De asemenea, absența acestor trăsături poate arunca biserica locală în disfuncționalități și poticneli greu de soluționat.

În rândurile care urmează, intenționăm să discutăm despre slujba prim-diaconesei. Ca toate lucrurile în această lume, și rolul acesteia este supus denaturării. Slujba prim-diaconesei este râvnită pentru un anumit prestigiu, pentru o anumită autoritate pe care, se presupune, le aduce cu sine o asemenea învestitură.

Odată cu secularizarea și pierderea interesului față de religie, o nouă atitudine greșită alterează sensul curat al acestei slujbe. Mă refer aici la dezinteres și lipsă de implicare. Pe lista preocupărilor femeii moderne nu încape și diaconia.

Portretul biblic

Imaginea greșită a slujbei de prim-diaconeasă este dată uneori și de lipsa informării corespunzătoare cu privire la acest subiect. Conștientizarea profilului acestei slujbe poate ajuta la regăsirea atitudinii potrivite.

Din raportul Scripturilor, cunoaștem că mica grupă a ucenicilor condusă de Domnul Hristos era însoțită în călătoriile lor și de câteva femei. Acestea au primit în inimă solia Mântuitorului și s-au atașat grupului de ucenici, îndeplinind anumite responsabilități pentru care bărbații erau mai neîndemânatici.

„Printre ele erau Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov cel mic și a lui Iose, și Salome, care, pe când era El în Galileea, mergeau după El și-I slujeau" (Marcu 15:40,41).

Remarcăm aici câteva trăsături ce caracterizau primele femei care L-au urmat pe Isus. În primul rând, observăm *curajul* deciziei de a deveni ucenițe. Nici pentru un bărbat nu era ușor să își lase atribuțiile curente și să îl urmeze pe tânărul Învățător. Cu atât mai dificil trebuie să fi fost pentru o femeie care, atunci când își asuma o astfel de viață trebuia să facă față la mult mai multe provocări și prejudecăți.

A doua trăsătură observată la primele ucenițe este *perseverența* de a rămâne lângă Isus, chiar și atunci când El a murit. Aceasta arată cât de mult Îl prețuiau pe Maestrul lor. Iar o a treia caracteristică este disponibilitatea lor de a se *implica în activități utile*, gospodărești. Ele nu doar Îl urmau pe Isus, ci erau atente la nevoile Lui și ale celorlalți.

Diaconia surorilor, ca slujbă specifică, este menționată pentru prima dată în Noul Testament de către apostolul Pavel. El spune în Romani 16:1,2: „Vă dau în grijă pe Fivi, sora noastră, care este diaconeasă a bisericii din Chencreea; s-o primiți în Domnul, într-un chip vrednic de sfinți, și s-o ajutați în orice ar avea trebuință de voi, căci și ea s-a arătat de ajutor multora și îndeosebi mie."

Domnul Hristos – Mântuitorul prim-diaconesei

Așa după cum reiese din portretul biblic, prim-diaconeasa este o urmașă a Domnului Hristos. Decizia de a se consacra Lui vine dintr-o experiență a convertirii. Prim-diaconeasa s-a întâlnit cu Isus. El este mântuitorul ei, a salvat-o, a iertat-o și i-a dat o speranță. În rănile Lui, ea și-a găsit tămăduirea.

Prin studiul Scripturii, prim-diaconeasa Îl cunoaște personal pe Domnul Hristos. El îi vorbește ca unei fiice; ea Îl ascultă și se bucură. Orientarea și echilibrul și le-a găsit mereu așezându-se pe genunchi. Soțul, copiii, părinții și biserica sunt mereu pe agenda de lucru a Cerului datorită rugăciunii ei neîntrerupte.

Prim-diaconeasa Îl iubește din inimă pe Domnul Hristos. Și, pentru că Îl iubește, Îl și așteaptă să vină. Modul în care își îndeplinește activitățile zilnice transmite nădejdea unei întâlniri iminente cu Salvatorul sufletului ei.

CA_11_2014.indd 28 3/2/2021 5:46:44 PM

Mir de nard curat

Caracterul prim-diaconesei este ca un parfum rar de nard curat și scump. Pentru că are de-a face cu lucruri sfinte, prim-diaconeasa are o inimă curată. Păcatele și plăcerile preferate de fiicele acestui veac nu își găsesc loc în inima ei. Prin consacrare permanentă, aceasta va conștientiza ce fel de Dumnezeu slujește și va veghea ca slujirea ei să fie o jertfă primită.

Invidia și intriga manifestate pretutindeni de femeia decăzută sunt străine de prim-diaconeasă. Prezența, vorbele și faptele ei vor fi liantul pentru bine și frumos. Acțiunile pe care le întreprinde și planurile pe care le face nu vor fi întinate de ură și ranchiună. Ele vor întări pe cel obosit și vor sfătui pe cel dezorientat.

Prim-diaconeasa are în inimă și pe limbă cântările Sionului. Bârfa, care otrăvește atâtea familii și biserici, nu își găsește un aliat în glasul ei. Prin limbajul curat și prin ideile înțelepte exprimate, prim-diaconeasa va duce pretutindeni o atmosferă cerească.

Prim-diaconeasa este și o femeie frumoasă. Frumoasă nu după criteriile schimonosite ale prințului acestui veac, ci în raport cu acea frumusețe care nu trece odată cu primele riduri. Printr-o vestimentație care nu oferă sugestii, printr-o privire luminată, printr-o ținută demnă, prim-diaconeasa se înfățișează ca model de urmat generațiilor mai tinere.

Ca mamă, își va crește copiii cu înțelepciune. Principială, dar și blândă, ea va imprima copiilor o atitudine de respect față de oameni și teamă sfântă față de Dumnezeu.

Casa prim-diaconesei va transmite celor care îi trec pragul bun-gust și hărnicie. Chiar dacă în gospodărie treburile parcă nu se termină niciodată, există câteva lucruri care trebuie să fie încheiate și așezate întotdeauna. Prim-diaconeasa știe care sunt acelea.

Responsabilități și atribuții

În țara noastră, prim-diaconeasa este aleasă odată cu ceilalți slujbași la alegerile generale ale comunității. Ca și diaconița Fivi din vremurile apostolice, și prim-diaconeasa de astăzi are rolul de *a fi de ajutor multora*.

Ajutorul și implicarea ei vor fi în primul rând de ordin spiritual și social. Prim-diaconeasa va fi receptivă la nevoile persoanelor mai în vârstă din comunitate. Privindu-se pe sine ca fiică a lor, îi va asculta, îi va încuraja și îi va sprijini la nivel practic.

Față de copiii și tinerii comunității, prim-diaconeasa va avea aceeași atitudine ca față de propriii copii. Datorită experienței personale pe care o are cu Dumnezeu, ea are înțelepciune și resurse ca să ofere sfaturi și îndemnuri potrivite în momente de răscruce.

Prim-diaconeasa va sta alături de familiile tinere. Fetele care nu au avut privilegiul unei educații practice în propria familie vor fi ajutate de aceasta. Sfaturile ei legate de gătit și de administrarea gospodăriei vor ajuta multe tinere să treacă mai ușor peste această perioadă de acomodare.

Din punct de vedere administrativ, prim-diaconeasa are privilegiul de a răspunde de buna întreținere a Casei Domnului. Prin grija acesteia, Casa Domnului va deveni, așa cum scrie Scriptura, „ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei" (Apocalipsa 21:2). Departe de a vedea această responsabilitate ca pe o povară, prim-diaconeasa va fi întotdeauna un exemplu de implicare voioasă în bunul mers al comunității.

Nu este datoria ei de a face toate lucrurile singură. Prim-diaconeasa va coordona comitetul diaconeselor și va orândui activitatea astfel încât fiecare să aibă ceva de făcut. Ea se va îngriji ca acestea să crească și să-și dezvolte posibilitățile de slujire.

Cele mai solemne îndatoriri ale prim-diaconesei sunt cele privind pregătirea ocaziilor de botez și Sfânta Cină din comunitate. Aici nu trebuie permisă neglijența sau bâlbâiala. Astfel, ea trebuie să manifeste o atenție deosebită pentru halatele de botez, ligheanele pentru actul umilinței, fața de masă, tăvița de pâine și pahărelele pentru must. Ele trebuie să fie întotdeauna curate și suficiente pentru desfășurarea în bune condiții a evenimentelor.

Cu teamă sfântă și într-o atmosferă de consacrare, prim-diaconeasa va pregăti pâinea de Sfânta Cină. Dar niciodată nu va fi singură; la fiecare ocazie va invita și una sau două diaconese pentru ca și acestea să învețe rânduiala aceasta solemnă.

Binecuvântare și răsplată

Prima diaconeasă trebuie să fie o mamă a comunității. Pe lângă o conducere principială și echilibrată, comunitățile au nevoie de mame spirituale.

Nimic nu poate fi mai plăcut pentru o copilă a lui Dumnezeu decât sentimentul datoriei împlinite. Slujirea, fără ambiție și egoism, a lui Hristos și a bisericii Lui va genera acel confort sufletesc neegalat de nicio împlinire pământească. Și răsplata nu este doar aceasta. „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău" (Matei 25:23). Aceasta este invitația pe care o face Dumnezeu celor ce I-au slujit aici, pe pământ, de a se bucura o veșnicie în slavă. ■

CA_11_2014.indd 29 3/2/2021 5:46:48 PM

Insecte, păsări, animale

Completează spaţiile libere și vei găsi insecte, păsări și animale din Biblie!

1. Și iată că în trupul leului era un roi de _ _ _ _ _ _ și miere (Judecători 14:8).
2. Voi trimite _ _ _ _ _ _ _ _ bondărești înaintea ta și vor izgoni dinaintea ta pe heviţi, canaaniţi și hetiţi. (Exodul 23:28)
3. Prindeţi-ne _ _ _ _ _ _ _, _ _ _ _ _ _ _ cele mici care strică viile, căci viile noastre sunt în floare. (Cântarea cântărilor 2:15)
4. Dumnezeu a zis: „Să mișune apele de vieţuitoare și să zboare _ _ _ _ _ _ deasupra pământului pe întinderea cerului." (Geneza 1:20)
5. Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea; ei zboară ca _ _ _ _ _ _ _ _; aleargă și nu obosesc, umblă și nu ostenesc. (Isaia 40:31)
6. Dacă nu vrei să lași pe poporul Meu să plece, iată, voi trimite mâine niște _ _ _ _ _ _ pe toată întinderea ţării tale. (Exodul 10:4)
7. Dacă nu vrei să-l lași să plece, am să aduc _ _ _ _ _ _ _ pe toată întinderea ţării tale. (Exodul 8:2)
8. Isus i-a zis: „Paște _ _ _ _ _ _ _ _ _ Mei!" (Ioan 21:15)

9. Dintre gadiţi, niște viteji au plecat să se ducă la David în cetăţuia din pustie, ostași deprinși la război, înarmaţi cu scut și cu suliţă ca niște _ _ _ și iuţi ca niște _ _ _ _ _ _ _ _ _ de pe munţi. (1 Cronici 12:8)
10. Scapă-mi sufletul de sabie și viaţa din ghearele _ _ _ _ _ _ _ _! (Psalmii 22:20)
11. Duceţi-vă! Iată, vă trimit ca pe niște _ _ _ _ în mijlocul _ _ _ _ _ _ _ . (Luca 10:3)
12. _ _ _ _ lui sunt mai iuţi decât _ _ _ _ _ _ _ _ _, mai sprinteni decât _ _ _ _ _ de seară, și călăreţii lui înaintează în galop de departe, zboară ca _ _ _ _ _ _ _ _ care se repede asupra prăzii. (Habacuc 1:8)

Alina Chirileanu, director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferinţe.

Răspuns: Albine, viespile, vulpile, vulpile, păsări, vulturii, lăcuste, broaște, mielușeii, lei, căprioare, câinilor, miei, lupilor, cai, leoparzii, lupii, vulturul.

CA_11_2014.indd 30 3/2/2021 5:46:49 PM

Mai mergem Acasă?

Sunt încă la sediul Conferinței Generale pentru ședința de toamnă a Comitetului Executiv. A trecut aproape o săptămână de când am sosit aici, iar interesul meu pentru ceea ce se desfășoară crește de la o zi la alta. Vă întrebați, probabil, ce poate fi atât de captivant? Poate sediul mondial al bisericii, care este, indiscutabil, un model de organizare? Oportunitatea de a dialoga, de a relaționa și de a plănui cu unii dintre sutele de participanți de pe glob? Harul de a-i întâlni pe conducătorii bisericii, de a fi primit cu amabilitate în birourile acestora pentru a le transmite cu bucurie și nerăbdare vești despre dumneavoastră sau de a planifica vizite ale acestora în țara noastră? Rapoartele misionare cuceritoare care ne ridică de la pământ ca primă impresie și apoi ne țin credința vie, când unele uniuni raportează mii de botezuri pe an și zeci de biserici înființate în același interval de timp? Faptul că aici avem acces la informații din cea mai oficială sursă? Materialele de calitate care se lansează? Sau poate devoționalele hrănitoare asezonate cu muzică de aceeași consistență? Mă tem că ating numărul maxim de caractere repartizat pentru această pagină și eu nu închei nici măcar enumerarea atracțiilor din programul de aici.

Mai persistentă decât orice amintire din topul Consiliului Anual, care se apropie de final, este realitatea că speranța mea a luat din nou avânt.

Cum de la un capăt la altul al întâlnirii, Domnul Isus și grabnica Lui arătare au fost laitmotiv, când auzi cât de rodnică este misiunea în alte locuri, când vezi copii vindecați în urma rugăciunilor stăruitoare ale credincioșilor, când se povestește împlinirea literală a Psalmului 91 – „vei păși peste lei” –, când copiii și tinerii noștri mobilizați pentru proiecte misionare predică de la altarele sau de pe esplanadele bisericilor tradiționale, cum să nu strigi cât poți de tare că „Isus trăiește”? Ce să vrei mai mult decât slăvita Lui arătare? Cu acest vis revin acasă. Speranța mi-a fost însuflețită. Vreau Acasă!

În marea lucrare de încheiere, vom avea de întâmpinat necazuri cu care nu știm cum să procedăm, dar să nu uităm că cele trei mari puteri ale cerului sunt la lucru, că o mână divină este la cârmă și că Dumnezeu Își va îndeplini promisiunile Sale.

M-am regăsit printre frământările multor participanți. Întâlnirea cu Isus este dorința membrilor bisericii din Liberia, Gambia și Sierra Leone, atacați de Ebola. Președintele Uniunii, James Goley, a transmis un mesaj în direct prin videoconferință și ne-a descris situația critică în care se găsesc instituțiile noastre, dar mai ales familiile credincioșilor. Speranța lor? Ceva mai necesar decât izolarea focarului și vindecare, decât puterea și resursele de a redeschide spitalul adventist din zonă? Da, nevoia de a trăi cu speranța revenirii Lui! În același ton a descris și președintele Diviziunii Asia de Sud–Pacific, Alberto Gulfan, năzuința dumnealui din aceste zile, după ce a urcat cu greu treptele podiumului nu din pricina vârstei, ci a cancerului care-l macină. În ciuda suferinței, n-a rămas în Filipine, ci a venit să prezinte raportul activității credincioase a membrilor pe care-i păstorește și, mai ales, să ne vorbească despre nădejdea care-l ține în viață: Domnul său.

„În marea lucrare de încheiere, vom avea de întâmpinat necazuri cu care nu știm cum să procedăm, dar să nu uităm că cele trei mari puteri ale cerului sunt la lucru, că o mână divină este la cârmă și că Dumnezeu Își va îndeplini promisiunile Sale. Am așteptat mult, însă speranța noastră nu trebuie să se stingă. Simt că trebuie să strig cu voce tare: «Mergem către casă!»”[1] ■

[1] Ellen G. White, *Sfaturi către biserică*, p. 455.

Marius Munteanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

CA_11_2014.indd 31 3/2/2021 5:46:49 PM

CONGRESUL NAȚIONAL AMiCUS

28 Noiembrie - 1 Decembrie 2014, Stupini

" Şi iată că Eu sunt

Cu voi în toate

zilele, până la sfârşitul veacului."

Matei 28:20 u.p.

14 AMiCUS centers
1000 members

Invitați:

Sebastien Braxton
preşedinte, R3 Ministries

Jiwan Moon
director Amicus, Conferinţa Generală

Greg Constantine
profesor de grafică, Universitatea Andrews

Marius Munteanu
preşedinte, Uniunea Română

grupul **"Vocea Tăcerii"**

Hai să fim prieteni!

www.facebook.com/amicusromania